

Huban Asena zkan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

02.03.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Huban Asena Özkan

Ben kimim;

Aslında sayıların, yılların hiç önemi yoktur ama geleneksel olmuş özgeçmiş tarihlerle yazmak. 1978 yılında Kahramanmaraş'ta dünyaya gözlerimi açtım. 1,5 yaşında Adana'ya yerleşip Adana kültürü ile büyüdüm ve öğrenim hayatım boyunca Adana'da kaldım. Adana kültürü ile büyüdüğüm için kendimi Adanalı olarak ifade ettim ve ben bir Adana kızuyım. Yazmaya olan tutkum ilkokul döneminde annemin şiir okumaya teşviki ile başladı. İlkokulda bütün özel günlerde şiir okuyanlar arasında ilk sırada ben vardım. Bu maceram daha sonra yazmaya dönüştü. Kalem tutmayı öğrenmemle birlikte günlük tutmaya da başladım. İlk şiirimi lisede okul duvarına yazmıştım. Tabi şimdi hatırlamıyorum bile ne yazdığımı. Günlük tutmak şiire, edebiyata ve sanata eğilimimi artırdı. 17 yaşında yerel bir radyoda Djlik yapmaya başladım. Radyonun büyüü dünyası beni çok etkilemişti ve bu yönde hayaller kurmaya başladım. Bu hayaller sonrasında beni televizyon dünyası ile tanıştırdı. Adana'da yerel bir televizyon kanalında şiir programı yapmaya başladım. Evlendikten sonra şiire ve yazmaya bir süre ara verdim. Fakat bu hasret fazla uzun sürmedi. 2000'li yıllarda Kahramanmaraş Aksu TV de asistanlık ve Program sunuculuğuna yeniden başladım. Bunun yanı sıra Kahramanmaraş'ın yerel bir gazetesinde Genel Müdürlük görevini üstlendim. Şehir değişikliği sebebi ile tekrar memleketim Adana'ya döndüm ve Adana TV de çalışmaya başladım. Şiir programları yapmak benim için Edebiyat dünyasına açılan kapı oldu. Şiire olan aşkım biraz daha arttı bu sayede. Yazmak benim için kendimi ifade etme biçimi. Kalem ve kağıtsız bir hayat düşünemiyorum. Duygularımın mürekkep aracılığı ile sayfalara dökülmesi ayrı bir haz veriyor. Hali hazırda bir internet radyosunda Kalem İzi isimli programı yapıyorum ve şu anda sahnelenmek üzere olan bir çocuk oyununda başrol karakterini canlandırıyorum. Kendimi tam anlamıyla bir sanat kadını olarak ifade ediyor geri kalan yaşamım süresince kariyerimi Tiyatro, Radyo ve Edebiyat alanında tamamlamak istiyorum.

Acılarımı Satıyorum

Acılarımı Satıyorum
Pazar tezgahına acılarımı koydum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Boş pazar tezgahına ne koyarsam onu satıyorum
Acıları koyarsam acı sevenler dikiliyor karşıma
Mutluluk, umut koyarsam onları isteyen dikiliyor karşıma
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Zarar ediyorum bazen
En ucuzu çocukluk anılarım
Bazen gelişine gidiyor hayat kasamda para birikmeden
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Kar ettiğim zamanlarda oluyor
Küçük küçük karlarım, küçük sandığım büyük kararım
Hayatıma maya olan karlarım
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Aklımda acılar ve yaşananlar dilimde patates soğan
Tepeleme görünüyor gözüme hayat
Tezgahım dolu dolu
Sonra ayıklıyorum çürükleri
Bağıra bağıra satıyorum acıları
En ucuzu çocukluk acılarım

Huban Asena Özkan

Agresifmişim Ben

Agresifmişim ben öyle diyorlar
Hayır agresif değilim ben
Ne yapıyorsam yapayım
Küçük bir kızın çirpinişi onlar
Dipsiz karanlık bir kuyuda geçirmiş senelerini
Birazcık ışık gördüğünde, yardım için uzattığı eli
Sevgisizlikten kurumuş yüreğine
Serpecek bir avuç su istemesi
Ama haklısın sende görene açmalı insan yüreğini
Anlayana değil mi
Sıkıntılı bir yüreğe sahibim ben, hep zor olanı yaşadı
Kolay şeylere katlanmak gibi bir lüksü olmadı
İşte bu yüzden yüreğimin kan ağlaması
Azıcık ışık gördüğü zaman güneş açtı sanışı
Ama asla korkak değilim
Kaçınmam mutluluğum için risk almaktan
Büyüktür her zaman benim kavgam
Yabancı düşmanım yok ki, düşmanım benim çünkü
Kimseye haksızlık yapmadım,
Haksızlığın tanımını yapacak kadar, uğramışken haksızlık hayatıma
Hiç kaybetmemiş umudunu, hiç uslanmamış, hiç yaralanmamış gibi
Zarara uğrasam da bile bile lades dediğimden
Zordur işte benim kavgam
Kırık dökük, toplanmaya çalışarak
Her defasında bir yarasını sararak devam edişimden
Zordur işte benim kavgam

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ah Usta

Ah usta...!
Saplantı oldu bende intihar...!
Hani sana benzerken bahar...!
Bana benzerken sonbahar...!
Hani gece yarıları piç oluyorken,
Kağıdına damlayan şiirler ölüyor.

Ah usta...!
Ağlamak da yakışıyor bize gülmek kadar,
Yüreğimizden eksik ettiğimiz mutluluk kadar,
Sisli mazisine gömülmüş ömrümüzün,
Faili meçhul sözlerini yüklediğimiz şiirleri kadar,
Biraz rutubetli, biraz nemli,
Bir o kadar sarhoş.

Ah usta...!
Dumanlı kentin akşamları hep mi bizde uzar,
Hep mi bizde soğur,
Patavatsız sözlerin bıraktığı huzursuzluk kadar,
Hani gök gürlense sallanan,
Hani dalgası vursa denizin kıyıya martılarını ağlatan,
O mağrur duruşlu İstanbul kadar karanfil rengi günlerini yitirdiğimiz.

Ah usta...!
İki yabancısıyız samimiyetin
Öylesine telaşlı,
Öylesine tedirgin,
Gölgesine sığınmışız derdin.
Sen de yürek yıkık,
Ben de gönül viran,
İkimizde de dağ devrik,
Bir gün sana, bir gün bana,
Sevmeyi unutturmuş matem,
Yaşımız olmuş geçkin
Yağmur ağlarken ikimiz için.

Ahhhhh usta...!
Bak şiirler de solmuş yedi renk,
Şarkılar da kaybolmuş ahenk,
Ah usta...! Sönmüş sigaramız,
Bitmiş rakımız,
Altı üstü iki çift laf etmeden,
Parça parça özlemişiz bizden giden bizi,
Açık kitabın mısraların da okumadığımız,
En leylim gecesinde ölüme tutunmuş,
Devrik hislerimizin ömrü bu kadar kısayken,
Yer çatlarken, gök ağlarken,
Karanlık içinde iğne ucu kadar ışık arıyorken.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Aile Olmak

Başın dara düşse birlik olunur
Sorunun ne ise çözüm bulunur
Can sağlığı olsun her şey hallolur
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Kanadın kırıktır eksik bir yanın
Ailen olmazsa yoktur limanın
Yok dünün bugünün meçhul yarının
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Sahip çıkmaz sana eş dost akraba
Gündüzler zindandır geceler kara
Hatırın sorulmaz bekleme boşa
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Gaflete düşer de kıymetin bilmez
Ne kadar değerli farkına varmaz
Düşersen yanında başkası olmaz
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Aile ne demek olmayana sor
Sıcacık bir yuva hep içinde kor
Sahipsiz kalmakta bu hayata zor
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Öksüz yetim derler senin adına
Sanki hançer saplar sözler canına
Sahipsizlik böyle işler kanına
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Alışmak

Geceye dokunan bir serin rüzgâr,
Susmuş bir kuşun kanadında yankı.
Ay, ince bir bıçak gibi keser gökyüzünü,
Yıldızlar titrek, Evren bir masal kadar eski.

Alışmak diyorlar, hangi yankının peşinde?
Bir kar tanesi gibi düşer hüznün sesi.
Hangi dağın yamacında saklanır ışık?
Karanlık, ellerime dökülen bir zifir.

Dert, ince bir dalın kırılışı gibi,
Hüzün, derin bir kuyunun dibindeki yankı.
Gözlerimde asılı kış gecesi,
Ay üşür, yıldızlar kırılır cam gibi.

Evren büyük, biz küçük zerrelerimiz,
Bir fırtınanın içindeki yaprak misali.
Zaman, bir hırsız; çalarken her şeyimizi,
Alışmak, ceplerimize bıraktığı tek teselli.

Hangi hayal unuttur yolunu bu yolda?
Hangi rüya, hangi uyku siler izi?
Bir denizin ortasında batık bir gemi gibi,
Alışmak, kimsesizliğin en ağır türküsü.

Bir martının kanadında unutulmuş bir şehir,
Kırık aynalarda kaybolur yüzümüz.
Ve alışırız; tıpkı bir dağın sessizliğine,
Tıpkı rüzgârın sırtındaki göçebe bir iz gibi.

Şimdi yıldızlara dokunuyorum usulca,
Karanlık, avuçlarımda birikmiş.
Alışmak, diyorum; bir kış masalı belki de,
Karanlıkta usulca solan bir yıldızmış.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Annemin İntiharı

Yıl 1978 günlerden Salı,
Elbistan'da kaldı, bir çocuk aklı
Bir hikayesi vardı, yürek dağlayan
Anlatsam mı dostlar, annemin intiharı.
Kucağında bebeği, geldi Ceyhan yanına
Geçti elma ağaçları, vardı suyun gözüne
Bir ışıldayan suya baktı, bir bebeğin yüzüne
Hadî dedi, meleşim gidelim gökyüzüne
Kararını vermişti, bu dünya onlara dar
Kaynana, kayınbaba bir de kocası olacak hıyar
Eziyetin alası, çekti kahır demeden
Kocasının son yaptığı, yüreğe işlemeden
Rahat mı durur, şu Maraş'ın erkeği
Eve gelince eşkiya, dışarda süt dökmüş kedi
Oya işler kadın, süt parası bebeğe
Bakmaz deyus evine, umurunda mı evladı
Tak etmişti canına, dönmez baba evine
Tek çaresi vardı, gitti Ceyhan gözüne
Fark etti bir komşusu, eyvah bu kadın deli
Koştı yetişti, atacaktı kendini
Etme Emine dedi, bak şu bebeğin yüzüne
Kendinden vazgeçtin, bu masumun suçu ne
Bir hesabı kaldı, annemin Elbistan'da
Kucağında Asena, döndü gitti komşuya
Ahtım olsun annem, sözüm var sana
Bir gün elbet ben gideceğim
Ceyhan gözü denen, o uğursuz ırmağa
Yarım kalan hesabın sorulacak, gam etme sen kendine.
Şükür ki hayattasın, sen benim can parçamsın
Başımın tacı, gönlümün sultanısın
Rabbim senin yokluğunu bana asla yaşatmasın.
Tatlı canım versem bir damla sütün etmem
Helal et sen kızına hakkını ödeyemem

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Aşk Zirvedir

Aşk inanılmaz bir temizleme unsurudur. Muhabbet duyulan kişinin durumu ne kadar vahim olursa olsun, seven kişi her şeyi ve tüm olumsuzlukları kolayca kabul edebilir. Ayrıca her zorluğa göğüs germeye hazırdır. İçinde bilinmedik bir kuvvet sürükler, bilinmeyen bir güç hazır hissettirir onu olumsuzluklara karşı savaşmaya. Dünya toz pembedir artık ve o dünyanın yıkılmasına asla müsaade etmeyecek, müdahale halinde bir canavara dönüşebilecektir kişi. Sevgi temizler kişiyi. Yürek masumlaşır, çocuklaştırır bireyleri. Aşkın sıcaklığı öyle bir şeydir ki, karşısındakini içten içe eritir, kalıba döker ve onu yavaş yavaş şekillendirir. Mutluluğun resminin döndüğü bir ekran belirir insanın zihninde. Bazen yağmur altında Islak ayakları ile yürüyen bir adamdır aşk, bazen denize dalıp çıkan bir martı. Kimi zaman ulaşamadığın, Zirvedeki yıldızındır aşk, kimi zaman avuçlarının arasında sıcacık bir gülen yüzdür. Varlıkla yokluk arası bir şeydir. Hayatta hiçbir şey sebepsiz değildir elbet. Hayatımızda olup biten her şeyin kişisel yazgımızda bir yeri, bir rolü vardır. Hayatın bir deniz olduğunu düşünürsek bu gibi olaylarda o denizin dalgalanmalarıdır işte. Ve dalgalanmayan hiçbir deniz yoktur ki ölü deniz bile olsa. Peki aşkın bir ölçüsü var mıdır? Nasıl ölçeriz aşkı? Bu konuda herkes farklı düşünür. Kimine göre yoktur aşkın ölçüsü, kimine göre ki çoğunluk günümüzde cüzdana eşdeğerdir. Aslında kanaatimce vardır elbet aşkın bir ölçüsü. Nasıl ölçeriz aşkı anlatayım, dilim döndüğü, kalemim yettiğince. Yani bence. Birini seversin, öyle çok seversin ki, onun öncesi ve sonrası yoktur. Aşk deyince aklına ilk o gelir. En çok onun için kontrolden çıkmışsındır ve en çok onun için türlü saçmalıklar yapmışsındır. Bazen onun sevgisi, ona verdiği değer rehberlik eder sana. Onunla ölçer onunla tartarsın her şeyi. En tepededir o, zirvedir ve sen zirveye oynarsın. Yani demem O ki: Aşk her zaman yeni değildir. Sil baştan hiç değildir. Aşkın ölçüsü "ZİRVE"dir. Zirvedeki Aşktır.

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Aşkın Kırık Camlarından Sızan Hüzünü

Bir akşam üstü, güneşin son ışıklarıyla yıkanmış bir odada,
Senin gözbebeklerinde kaybolan sözcüklerimi aradım.
Belki de aşk, tam o kaybolduğum yerde başladı,
Çünkü ben suskunluğumu bir şarkı gibi söyledim, sen ise dinlemedin

O akşam, rakı şişesinin dibinde kaybolmuş gülüşlerimizle başladı her şey
Benin dudaklarımda asılı kalan sözler, senin avuçlarında eriyen zaman,
Ve aramıza gerilen o incecik sessizlik, çatladıkça içinden sevginin sızısı damlayan.

Meşk dediğin, ellerimizin arasından süzülen kumdu, ne tutabildik ne de bırakabildik .
Çünkü her tanesi bir anıydı
Senin dudaklarında kalan rakı izi, benim parmaklarımdaki mürekkep ,
Ve aramızda gerilen o sesiz ağ, yaktı içimizi

Gecenin ortasında, bir deniz gibi kabaran yalnızlığımı
Kıyıya vuran iki balık gibi avuçladım.
Sen solungacında tutkunun tuzunu taşıdın,
Ben pullarımda üzüntünün sarsıntısını.

Meşk dediğin, kâğıda dökülmüş bir yara iziydi aslında
Kalemle değil, yüreğimden sızan kanla yazıldı her mısra,
Senin gözbebeklerinde okuduğum şiirler, benim çenemde kilitlenen sorular,
Sonra her suskun an, bir cam parçası gibi battı içimize...

Kırgınlık, bir ressamın paletinde karışan renkler gibiydi.
Sen maviyi çaldın ben siyahı
Ve boyadıkça duvarlarımızı,
Çerçeverimiz daraldı sığmaz olduk içine

Karanlığın ortasında, denize benzeyen bir masada buldum seni
Saçlarının dalgalarında boğulan sorularım, ellerimde gözlerimin can kırıkları,
Aslında aşk, bir martının kanadında taşınan çığlıktı,
Düştüğü yerde, kumların üstünde, iki bedeni birbirine gömen...

Kırgınlıklarımız, bir sarmaşık gibi sardı içimizi
Ben susarak büyüttüm yapraklarımı, sen konuştukça budadın,
Ta ki yaprakları sararana, gölgesi geceyi yutana dek...
Ve muhabbet dediğimiz o kırık çeneler,
Artık birbirinin dilini değil, acıyı çiğniyordu...

Hüznüm bir duvar saatinin tik taklarına karıştı,
Sen o sesleri yastının altına biriktirdin
Ben zamanın içinde eriyen mum gibi döküldüm sıcaklığına
Sonra katılaştım gecenin soğukluğunda

Şimdi aynı evin içinde iki ayrı odadayız
Gölgelerimiz birbirine deydiği anda yok oluyor,
Ben sustum için değil, suskunluğumu taşıdığım için ağırım,
Sen konuştuğum için değil, sözlerim boşluğa düştüğü için hafif
Ve aşk ikimizin arasında sallanan bir salıncak
Birisini itiklerse öteki düşecek.

Huban Asena Özkan

Ayrılık

Derdimi söylemem hiçbir alime
Gökler ağladı bak garip halime
Sensizlik sancılı doğdu elime
Yüreğime acı saldı ayrılık

Yoldaş oldu bana yürek yangını
Şiirlerim de hep gönül dargını
Gece mi gündüz mü bilmem farkını
Aklımı başımdan aldı ayrılık

Sahte gülücükler saçan yüzüne
Seviyorum derken baktın gözüme
Nasıl da inandım yalan sözüne
Senden bir hatıra kaldı ayrılık

Kadehler bir dolar boşalır şimdi
Meyhaneler uğrak mekânım şimdi
Söyle o yeminler sözler kimindi
Bilmeden gerçeğim oldu ayrılık

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Babama İthafen

Kız çocuklarının kahramanıdır
Hayatına anlam katan adamdır
Yokluğu içinde büyük yaradır
Aile başında yürektir baba

Evin temelidir yapı taşıdır
Ekmegi ve aşı helal olandır
Öğütleri bize miras kalandır
Aile başında yürektir baba

Nasıl anlatayım ben şimdi seni
Konuşana baba anlat kendini
Dönülmeze gittin bıraktın beni
Aile başında yürektir baba

Baba idi bana üvey de olsa
Babalık böyle yapılır anca
Peygambere komşu ol hayr duamda
Aile başında yürektir baba

Kapıda beklerdim gözlerdim yolu
Varlığın şansımı kanattı kolu
Gözleri anlatır sevgiyle dolu
Aile başında yürektir baba

Başımın tacıydın gözümün ferisi
O senli günlerim gelmiyor geri
Saklarım mendilin alnının terisi
Aile başında yürektir baba

Kokusu cennetten geliyor şimdi
Hayalin rüyamı süslüyor şimdi
Gözyaşımı kimse silmiyor şimdi
Aile başında yürektir baba

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Beddua

Yine sinir oldum geldin aklıma
Ettiklerini çek bedduam sana
Tutsun intizarım doyma canına
Musalla üstünde kal sen de şimdi

Adını söyledim dilimde hece
Hasretle yanardım ben gündüz gece
Dertlerim vardı ya dağlardan yüce
Eyvahlar içinde kal sen de şimdi

Ettiğin yanına kalmaz ki senin
Bak selamsız köyden geliyor sesin
Sözlerin vardı ya kılıçtan keskin
Lâl ol da öylece kal sen de şimdi

Yerin yok artık bak kalbimden yana
Yılanlar uğrasın o tatlı cana
Benden uzakta ol şeytandan yana
Başka gönüllerde kal sen de şimdi

Yalvarma hiç artık boş yere bana
Pişmanlığın sökmez inanmam sana
Sahtekâr adamsın yalan mı ama
Dertlerin içinde kal sen de şimdi

Hint kumaşını sandın kendini hem
Gidemez demişsin demek öylemi
Bak izle gör nasıl terk ettim seni
Acılar içinde kal sen de şimdi

Gelmeni istemem artık yanıma
Şifam sende olsa koymam yanıma
Ecel olsa bile sevdan payıma
Toprağın altında kal sen de şimdi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Beyaz Baston

Siyahtan başka bir renk tanımadım
Bilmem kırmızıyı gül görünmüyor
Elimdeki baston bütün hayatım
Caddeler sokaklar yol görünmüyor

İşittiğim sesi merak ederim
Sanmayın derdime isyan ederim
Rabbimden gelene amenna derim
Kader mektubumda pul görünmüyor

Okumayı söktüm gören yazıyla
Kitaplar bitirdim el yordamıyla
Kabartılmış noktalar iki kolonla
Yazdığım beste de sol görünmüyor

Ne güneş görürüm ne de kameri
Yıldızlar çıkarmış hep geceleri
Akşam olup evin perdelerini
Kapatmak istesem tül görünmüyor

Gönül gözüm ile bakarım bende
Etrafımı elimle tanırım bende
Sizlerden tek farkın görmeyen gözle
Karanlık içinde fer görünmüyor

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Beyin Denen Şey

Yüce yaradan biz kullarını eksiksiz yaratmış. Her ayrıntısı ile muazzam bir şaheserdir insanlar. Yaratılmışların en yücesi, en şereflişidir ki koca bir kâinat serilmiştir ayaklarının altına. Her birimizi özenle yaratmışken Allah'ım, peki biz bu özenin farkında mıyız? Öyle bir sistem ile var olmuş ki insanlar, her bir uzvun amacı farklı iken kontrol mekanizmasını kafatasımız içinde bulunan beyin diye adlandırdığımız iki lop parçaya bağlamış.

Ayrıca beyinde sürekli değişim ve gelişimini insanoğlunun tekeline bırakmış. Hah işte konumuz tam da bu. Beş parmağın hepsi aynı olmadığı gibi insanların da hepsi aynı değil elbette. Kimi farkında bu özenli yaratım sisteminin ki, farkında olanlar farklarını gayet açık ve net ortaya koyuyor. Olmayanlar ise kafataslarının içindeki o gelişime açık lop parçalarının ya varlığından habersiz ya da sadece et parçası olarak orada olduğunu zannediyor. Şaşırtıcı olanı ise; beyinini kullanmak yerine çalışan farklı organlarını beyin yerine kullanıyorlar. Ve hayata da o beyinle bakıyorlar.

Dolaylı bir anlatım oldu ama gerçek bu. Hal böyle olunca da ve böyle insanların sayısı arttıkça dünya denen beşik oluyor sana eşik. Atlamak bir yana dursun, kapıyı aralamaya bile korkuyorsun.

Sonra dilimize bir güvensizlik kelimesi yerleşiyor ve altını dolduran sebeplere bakmadan gelişigüzel kullanıyoruz bu sözcüğü. Güven insanın kendin de başlar. Bunun için de amaca uygun kullanmak gerekir tüm uzuvları. Mesela; beyin gelişmek ve fark yaratmak için vardır. Zekâ ya da akılda denir. Kullanmayan, kullanamayan hatta farkında olamayanlara tarifi çok basit. Kafamızın üst bölümünde ve saçlarımızın tutunduğu o kemiğin içinde. Siz görmeseniz de işe yarayan bir organ. Çalıştırın bence ki çalışmaktan yorulmayan, hatta bunu sizin için avantaja dönüştüren tek organdır o.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bir Bahar ığlığı

Bir Bahar ığlığı

Bahar dediğin nedir ki?
Bir dalın kırılmaktan korkmayan feryadı,
Çürümüş yaprakların arasından sıyrılan ığdem,
Ve toprak,
Ölümü ezberleyip yeniden doğmaya inanan bir inat.

Yaz gelirken,
Güneşin alnına çığ düşer bazen,
Ama senin ellerin var ya,
Ateşi bile kısılandırır,
Her dokunuşunda küllerimden bir başka kuş doğar.

Sevgi...
Hangi söz anlatabilir ki onu?
Belki gözlerindeki kırılğan bir gülüş,
Belki de ansızın kopan bir fırtına,
Tepetaklak eden içimdeki tüm yanılığları

Aşk mı dedin?
Aşk bir yangın yeridir canım,
Küllerle dost, rüzgarla düşman.
Senin bakışların,
O yangında savrulan bir kıvılcım,
Görünmeyi görüp görünür kılar her seferinde.

Mutluluk...
Bir delilik hali belki,
Yağmurun altında ıslanmayı özleyen bir serçe gibi,
Ya da bir dağ köyünde,
Gökyüzüne kahve gibi duman tüttüren bir soba.

Hayallerimiz vardı,
Ama yıldızları kovalarken düşmeyi göze aldık.
Rüyalarımızda,
Sonsuzluk bir adım uzakta duruyordu,
Ama biz hep o adımı geriye attık,
Çünkü gerçek,
Seninle daha güzeldi.

Mucize
senin adın mucize olmalıydı belki
her sabah yeniden sevdalı uyanmak gibi
yada bir nehrin taşlarından medet ummadan akması
Bir karanfilin kaldırım taşına kafa tutması gibi

Sen,
Gökyüzünü yüreğinde taşıyan adam,
Baharın ilk ışığı,
Yazın sıcak nefesi,
Ve aşkın asla bitemeyen hikâyesisin.

Canımsın işte!
Bu dünya ne zaman yorulsa,
Sen bir şarkı gibi başlarsın içimde.
Ve ben o şarkının sonuna asla varamam.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bir Varmış Bir Yokmuş

Bir sene önceydi masal başladı
Virane bir yerde bir kız yaşardı
Yalnızlık gönlüne tek arkadaşı
Bir günde hayatı tarumar oldu

O gün bir ses duydu içi burkuldu
Bir anda olduğu yerde çakıldı
Kafası karıştı beyni bulandı
Afalladı birden tarumar oldu

Ne vakit gönlünü vefasız çaldı
Sevgi sözcükleri havada uçtu
Peri masalıydı mutluyum sandı
Sevdaya inancı tarumar oldu

Er olan dedi ki yapma be kadın
O masum bakışla yakma be kadın
Ölürüm yolunda etme be kadın
Yıkılmaz tabular tarumar oldu

Beyaz atlı prensti karşıda duran
Yosun gözleriyle çapkınca bakan
Dedi bu sevda da yoktur hiç yalan
Edilen yeminler tarumar oldu

İnandı zavallı açtı sevgiye
Mutluluk onun da hakkıdır diye
Çok zaman bekledi bir umut diye
Duyguların hepsi tarumar oldu

Bu masal çok fazla uzun sürmedi
Birkaç ay sonra kavga başladı
Düzelir diye de hep alttan aldı
Kendine has dünya tarumar oldu

Bir yıl sonra döndü baktı geçmişe
Sonra da kalemi aldı Eline
Yukarıdaki dizeler düştü kaleme
Bir senede ömrü tarumar oldu

Sonuçta bu masal devam ediyor
Mutlu son olur mu o bilinmiyor
Gökten üç elmada zaten düşmüyor
İşte o kerevet tarumar oldu

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bitmeyen Şiir

Artık seni yazamıyor kalemin,
Nedendir bilinmez, bitti mi sevgim?
Usandı belki de garip yüreğim,
Feryat figan etmekten yoruldu napım,
Zorladım birkaç kez yazayım seni,
Kahve kokusuna sardım kalemi.
Kâğıtta yoktu hani o an yanımda,
Karladım işte ben bir peçeteyi,
Yine de olmadı yazamadım ki seni.
Satırlar tükenmiş, cümleler bitmiş,
Anıların hepsi seninle gitmiş,
Bir kitap arasında, kahve yanında,
Bir de sigara istedi canım o anda,
Baktım ki çakmağımın taşı da bitmiş.
Velhasıl kelam işte sevgili,
Kalbimden söküp atmışım seni
Tahtın boş kaldı mı düşündüm sonra
Taht var mıydı ki bilemedim orada
Hatırlamadım ben öyle bir anda.
Sonra döndüm okudum olmamış şiir,
Düzelttim birkaç cümle bitmedi şiir.
Yeni bir peçete aldım elime,
Düzelttiklerimi yazdım yeniye,
Okudum okudum olmamış dedim,
Yazmıyor işte kalem. Bitmiyor şiir.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bu Filmi Görmüştüm Ben

Hangi pencereden bakarsanız bakın, nasıl yaşarsanız yaşayın, hayat başımıza gelen en karmaşık deneyim bence. Sırrını da çözen olmamış zaten. Ne garip bazen en büyük mutluluğu da en büyük acıları da yaşatan aynı kişidir. Keşke ilk tanıdığımız, ilk güvendiğimiz andaki gibi kalsa hayatımıza girenler. Kirlenmemiş, temiz, güven kokulu ve mutluluk verici. Sonra bir şey oluyor, ne oluyor bilmeden büyü bozuluyor. Bozuluyor işte. Sanırım aşk gerçeklere bizi kör ediyor ve bu büyüün etkisinden kurtulup da gerçeklerle yüzleştığımızde yaşıyoruz en büyük hayal kırıklıklarını. Aslında bazen de bile bile lades diyoruz. Sonunu görüyoruz ve her defasında aynı sonu yaşayacağımızı bile bile körü körüne gidiyoruz hatanın üzerine. Yine yeniden makinist filmi başa sarıyor ve biz "Bunu bir kere daha izlemiştim." diyerek yeniden arkamıza yaslanıp izlemeye başlıyoruz. İzlememizin çok basit bir açıklaması var aslında. Sadece umut ediyoruz" belki bu defa' diye. Fakat bu film mutlu sonla bitmiyor elbette. Yine koca bir kayaya çarpıyor Titanik gemisi. Aptallık olarak nitelendirebilirsiniz belki. **AŞK YALANI EN İYİ PAZARLAMA SANATI.**

Ve hepimizde bu güzel yalanı gerçeklere kör olan gözümüzle bakıyoruz. Sonrası mı? Güle güle yaşadığımız yalanlar acı acı çıkıyor bizden. Koca bir enkaza dönüyoruz sonunda. Elimizde gözyaşlarımızı silmek için bir mendil ve yüreğimizde koca bir yara daha. Bir darbe daha alıyoruz. Her defasında sendeliyoruz, her defasında bir balta daha değişiyor bedenimize. Yine yaralanıyor, yine acıtıyorlar içimizi. Sanırım biraz beceriksizim aşkta. O kadar seçici olmama rağmen yine de yanlışlar yapabiliyorum ve ben aşkı çok önemsiyor, ciddiye alıyorum. Hatam burada olmalı. Ya da benim aşkım şimdiki aşk safsatalarına uymuyor. Ondandır çekip gitmelerim. Aşk oysa; insanı yüceltmeli, yeni değerler katmalı, hayatına anlam katmalı ve kesinlikle huzuru, mutluluğu getirmeli. Şimdiki aşklar cüzdana eş değer neredeyse. Zor ve gerçek bir aşkın peşine düşmeye de bazılarının yüreği yetmiyor maalesef. Nasıl varlık içinde her şeyi alabiliyorken insanlar; şimdilerde aşklarda öyle ucuz, sıradan, birbirinin aynı ve hemen tüketilmesi gerekli. Bu yüzden gerçekten sevmeyi bilenler yüreklerini gizlemek zorunda. Onu da alıp tüketmesinler diye.

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Cevapsız Sorular

Kafamda cevapsız sorular
Sordum bir yağmur damlasına
Bir kapının girişine
Bir tülün rüzgarla buluştuğu yere
Duvarda asılı saatin akrebine
Takvimin üşüyen yapraklarına
Sordum cevap vermediler
Belki de
Fırındaki balığın buğusunda
Bardaktaki rakının kokusunda
Yosun kokan o sahilin tortusunda
Bir yosmanın dudağındaki rujunda
Topuklu ayakkabısında
Anason kokan ağzında
Ne bileyim işte
Belki dağınık saçında
Yüzündeki kederin derin izinde
Yüreğinden kopup gelen argo bir küfürde
Söyleyin dostlar nerede
Sorularımın cevabı nerede

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cumhuriyet

Yirmi sekiz ekimde verilmişti bu karar
Demokrasi içindir sözümüz Cumhuriyet
Laiklidir ÷lkeme bir tek o fayda sağlar
İlkelerin mirastır izimiz Cumhuriyet

Erzurum da toplandı delegeler emriyle
Ülke sınırlarını çizdi karargahıyla
Canımız pahasına korumak gayesiyle
Bu ÷lkenin rejimi gözümüz Cumhuriyet

Sivas kongresi ile kalan umudumuzu
İlk hedef Akdeniz'di kurduk bak ordumuzu
Kuvayi Millîye'nin ruhuyla yurdumuzu
Koştuk biz cephelere özümüz Cumhuriyet

İnanmıştık seferber oldu koca bir millet
Denize döküldü bak düşman denen o illet
Yurttan kovmaktı amaç olduk onlara zillet
Bir ağızdan söylenen sözümüz Cumhuriyet

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cumhuriyet Bayramı

Saltanatın o gün ezdik başını
Yirmi dokuz ekim kutla yaşını
Bağımsızlık dedik koyduk adını
Kan vererek kurduk Cumhuriyet'i

Hürriyet verildi esirdi millet
Atamız düşmanın başına zillet
Fransız'ı Yunanı hepsi bir illet
Şan vererek kurduk Cumhuriyet'i

Hainler kaplamış hep sağı solu
Denize döküldü düşmanın çoğu
Korkuyla kaçıyor gavurun soyu
Yön vererek kurduk Cumhuriyet'i

İmanın kuvveti bizim özümüz
Allah Allah nidası bizim sözümüz
Kılıçları keskindir pektir gözümüz
Can vererek kurduk Cumhuriyet'i

Topladık Meclisi dedik tamamdır
Özgürlük ilanı bu bir fermanıdır
Laiklik gayesi bize bayramdır
Gün vererek kurduk Cumhuriyet'i

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cümlelerden Hayat

Sen orada kal tanıdık geliyorsun
Harfler aynı ama cümleler farklı
Birbirinin içine geçmiş düşüncelerim
Sanırım şiir değil sana bu yazdıklarım
Fazlalıkları atmak gerek cümleden
Bir molası olmalı bu hayatın
Cümlelerden bir hayat kurdum ben sana
Fazlası gelmez elimden
Ben kavgamı kendimle ediyorum
Aslında ortak değilsin bu kavgaya
Ellerim gitmiyor bazen şair kalemime
Yazdıkça seni buluyorum cümlelerimde
Noktasız cümleden bir hayat yazabilirim sadece
Saçma sapan bir hayat
Fazlası gelmez elimden

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Çocuk Gelin

Bir kız çocuğum ben
Büyütebilirim o kız çocuğunu,
Doktor olmak istiyorum ben töreye inat
Başında duvak olsun istemiyorum
Olmasın gelinlik üzerimde 13 yaşında
Elimde stetoskop olsun istiyorum
Hayat kurtarmak hedefim
Okumak istiyorum ben
Benim adıma karar veren abilerim
Evlensin başımızı belaya sokmadan diyen büyüklerim
Güderlerken onlar sözde töreye sadakati
Okumak istiyorum ben.
Münasip görülürken bana babam yaşında biri
Taşlarla ezilirken töreye karşı gelenlerin başı
Uzundur saçı kısa onun akli derken birileri
Kızını dövmeyen döverken dizini
Boş bırakmaya gelmez ya kız kısmı
Ben kaçmayacağım davulcuya
Elimde kitaplarım olacak benim
Kaçtığım yer üniversite sıraları
Okumak istiyorum ben
Çocuk gelin diye koymadan birileri adımı
Öğretmen olmak istiyorum
Eğitim hakkımız alınmasın elimizden diye
Aile meclislerinde vurun emri verilmesin diye
Karındaşım katilim olmasın diye
Okumak istiyorum ben
Ben Kadın olmak istiyorum
Ayakları yere sağlam basan
Bilimin ışığında öğrenmenin ateşinde yanan
Kitaplarımı sallamak istiyorum kucağında çocuk yerine
Söz veriyorum
Mücadele edeceğim tüm çocuk gelinler adına
Bu cehaletin sonu gelsin diye
Okumak istiyorum ben.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

ölün Ortasında Bir Lale

Bazı çiçekler bazı topraklarda yetişmiyor
Laleler, mesela, çölün avucunda soluyor.
Köklerini uzattıkça, kumlar ateş yağdırıyor,
Damarlarını kurutuyor
Dudaklarından düşen bir "Ah!"
Bir tohumun çatlayışını andırıyor

Sen baharın gözbebeğiydin
Rengin, ovaya yayılan bir şarkı.
Ben ise kurak bir tarlayım,
Yağmur bile dualarımı duyunca
Yönünü değiştiriyor.

"Neden tutunamadın?" diye soruyor gece,
Yıldızlar dökülüyor sessizce üstüme.
"Çünkü," diyorum, "toprağım tuzla boğulmuş,
Her tohum, bir vedaya dönüşüyor..."

Baktıkça sana
Gövden kumlara yenik düşüyor,
Yaprakların bir mektup gibi katlanıyor rüzgârda.
Misk-i amber gibi kokun,
Bir çocuğun ellerinde unutulmuş bir tekerleme.

Biliyorum,
Başka bahçelerde açacaksın
Bir sera camında ıslak,
Bir vazoda ölüme süslenmiş
Ama bu öl,
Avucunda sığıdığı kumlarla
Bir lalenin kalbini gömmeyi
Asla unutmayacak...

Huban Asena Özkan

Dedikodu

Bu insanlar nasıl bakıyor hayata anlamıyorum
Yalakaların potansiyeli artmış
Tadı kaçmış buraların
Oysa farklı sanmıştım
Dedikodudan uzak bir dünya yaratmıştım
Yine kandırılmışım kendimi
Buranın da gürültüsü aynı
Dur
Dur bak şimdi dinle beni
Ne yazdım ki daha, ne anlatım ki
Ben asıl dedikoduyu kendimle yaptım
Ne farkın kaldı şimdi onlardan diye sorma sakın
Ben oynayarak bakıyorum hayata
Kendimle oynuyorum oyunu
Boş vermişim dünyaya
Bitecek olan geleceği yaşarken, geçmişi biliyorum
Kavgaya bile bile giriyor, yenilgiyi de güçlü yaşıyorum,

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Deli Şaçması

Yine yorgun bir sabaha açtım gözlerimi,
Hiç istemiyorum,
Aralanmasın gözlerim yeni güne,
Hiç istemiyorum,
Doğrulmasın bedenim yataktan.
Hayalin sarmalıyor her gece beni.
Sıkıca sarıldığım hayalin.
Bir gün diyerek kalkıyorum yataktan,
Belki bir gün olur ya şaşırır yolunu,
Ya da rüyaymış her şey,
Uyandık ve bitti.
İşte o yüzden sevgili,
İçimdeki bu aşk,
Potansiyel bir tehlike bana.
Tutsam içimde yüreğime,
Atsam dışarı sana zarar.
Anla işte çaresizliğimi.
Ama sen boş ver tüm bunlara,
Bakma sen yazar işte kalem,
Saçma sapan aklına ne gelirse.
Dilin kemiği yok elbet,
Bir de kalemin durağı olsa.
Başı boş hareket eder işte.
Ve boş muhabbet bunlar.
Deli saçması,
Üzülme, aldırma sen yosun gözlüm.
Günaydınlar olsun sana.
Huzur dolu bir güne uyan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Deprem

Bir anda sarsılır kabuğu yerin
Binalar çöküyor oluyor deprem
Enkazın altında oldukça derin
Canları alıyor oluyor deprem

Salıncak misali koca binalar
Değil işte değil sağlam yapılar
Malzemeler eksik kırık kolanlar
Yüreğe korkuyu salıyor deprem

Kimini yakalar derin uykuda
Kimisi işinde vardiyasında
Kiminin bebeği var kucağında
Sevdiklerimizi alıyor deprem

Herkes tedirgin bak herkes dışarıda
Artçılar oluyor peşi sırada
Güneşlide olsa karlı olsa da
Tek tek çadırları kuruyor deprem

Türkiye gerçeği deprem bölgesi
Kırılan fayların yoktur çaresi
Tedbirli olmaktan var mı ötesi
Hayatlarımızı çalıyor deprem

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Dert Etme Sakın Beni

Eyvallahım olmaz yar, sanmak ki üzülürüm
Bir iki gün ağlarım, sonra da unutturum
İyileşmez yaraya, tuz basar kuruturum
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Aklına düşer isem, kör şeytana lanet et
Benden kalan ne varsa, bir bir hepsini yok et
"Dik başlısın" derdin hep, kurtuldun bak dua et
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Ben kalın kafalıyım, anlamadım seni say
Zindan olsa da fark etmez, senden bana kalan pay
Yeniden yaşarım ben, bu sevdadan gel sen cay
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Hiç kıskançlık bilmezken, paranoyağım şimdi
Susarak yaşamakta, kolay olmadı hani
Gönlündeki Tahtında, değilken ben sahibi
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Doğa Ananın İsyanı

Havanın yüzü asık, Tadı yok bugün, keyifsiz
Ağlayacak sanki bulutlar
Rüzgâr kanlı bıçaklı güneşle
Kuşlar konmaz olmuş ağaç dallarına
Papatyalarda fallar sevmiyor çıkıyor artık
Güller kokmaktan vazgeçmiş, Bülbüller naz çekmiyor
Ya peki şu kaplumbağa Ö niye küskün,
Neden vazgeçmiş tazılar kovalamaktan tavşanları
Yunuslar karaya çıkmış intihar mı ederler
İpek böcekleri neden yapmaz kozalarını
Kelebekler yoruldu mu kanat çırpılmaktan
Sincaplar palamut yemez olmuşlar
Tatlı dille bile çıkmaz olmuş yılanlar
Açmaz olmuş kuyruğunu tavus kuşları
Hörgücü dert değil artık deveye
Zürafa şikâyet etmez boyundan
Zebralar çıkarmış pijamalarını
Ötmüyor artık derelerde kurbağalar
Arılar bal yapmaz olmuş
Karıncalar Ağustos böceklerine uymuş
Ağustos böcekleri hayatlarından bıkmış, söylemez şarkıları
Aslan krallığı bırakmış umursamaz olanları
Toprağın yüreği kurumuş, çatlamış bağı
Nehirler kurumuş unutmuş çağlamayı
Sorarım sana ey doğa ana
Anlatsana neden böyle yapar bu doğa halkı
Bana mı sorarsın ey insan oğlu
Dönüp bakmaz mısın yaptıklarına
Siz binalar dikin plazalar inşa edin
Tatil Köyü yapmak için yakın ormanı
Koyun ciğerime ateşi nefessiz bırakın beni
Çağdaş olacağım diye yıkın başıma ocağımı
Kat kat evleri yapın,
Üstü üste toplayın bir kasabayı,
Tıkın bir beton yığını içine
Kargalarım yuva bulamasınlar istila etsinler sokaklarınızı
Böceklerim hamamlarda değil küvetlerde sürsünler hayatlarını
Sona bir de sorun bana utanmadan
Neden böyle yapar bu doğa halkı

HUBAN ASENA ÖZKAN.

Huban Asena Özkan

Durup Düşünmek Lazım

Hayat sadece hissettiğinizdir. Hissettiğinizi şekillendirmekte sizin elinizdedir. Yaşadığınız deneyimler hissettiğiniz şeye şekil verir ama neyi yaşayıp neyi reddedeceğiniz sizin elinizdedir. Deneyimlerinizi seçin. Kısaca hayat işte bu yüzden bir seçimdir. Burası yani yaşadığımız evren seçimlerimizin sorumluluğunu üstlenip, kendi hayatımızın direksiyonuna geçme cesareti olanlara göre tasarlanmıştır. Hayatın trafiğinden korkup zaman zaman bu cesareti hissedemeyebilirsiniz. Bu yenildiğiniz anlamına gelmez. Vazgeçmediğiniz sürece doğru seçimi yapmak için her zaman şansınız vardır. Seçmekten vazgeçip hayatı akışına bırakmaya karar verdiğiniz anda bu evreni terk edin. Vazgeçerek kendine ihanet eden birinin bu evrende hiçbir işi olamaz zaten. Bir şeyin yitip gitmesine izin vermezseniz doğum asla gerçekleşmez. Bir açıdan bakıldığında filiz tohumun ölümüdür. Bir tohum çatlar, deforme olur, kendisi olmaktan çıkar yani ölür ve filiz ortaya çıkar. Sahip olabilmek adına, sahip olduklarımıza tırnaklarımızı korkuyla geçirdiğimizde ne çatlayıp filize dönebiliriz ne de çürüyüp içimizdeki tohumları toprağa bırakabiliriz. Sahip olmak için doğmadık biz. Büyümek, gelişmek, dönüşmek için buradayız. Hayatın içinde kendi tekrarlarımızı yaşamaya başladığımızda durup bir düşünmek lazım.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ertelersen Yapamazsın

Hayatı ertelemeyeceksin diyorum
Ama bak halime, ertelediğim hayatı yaşayıp bitirdim
Noktalandı
Kafamda o hayat, hala oturuyorum
Boş verdim çünkü, inanç yok
Gördüğün, yaşadığın, ulaşamayacağımı bildiğim bir şey için mücadele etmiyorum işte
Sonunu daha önce yaşamaya çalıştığım zor bir hayal
Hayalimin hayalini yaşamak tabiri caizse
Hayal ettiğini yaşatır zaten sana hayat
Ama iki kere değil
Bir kere yaşama fırsatın vardır
O ara ipin ucunu gördüğün zaman yakalayacaksın
Yoksa
Diyorlar ya hayat fırsatlarla doluyor diye
İlk fırsatı kaçırdığın zaman gelen diğer fırsatları görmüyorsun
Gördüğün zaman da böyle geç kalmış oluyorsun
Yorgun oluyorsun
Bazı şeyleri almış oluyor hayat elinden
Mesela şans
Zorla yaratılmıyor o, doğuştan bir yetenek gibi
Mesela umut.
Gidiyor elinden pufff diye
Beraberinde mücadele ruhunu da götürüyor enerjini emiyor
Ve sen
Omuzların aşağıda koca bir yük taşımış gibi hissediyorsun.
Düşlerin, hayallerin, inandığın her şeyin
Hayat ağacının kuru dallarında.
Ve o an umut son nefesini veriyor kollarında...
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gecenin Kuyruğunda Kıvrılan Zaman

Şafak, bir kedinin sırtında taşıdığı ıslak tüyler gibi titreyerek düşer cama
Gün, henüz dilini yutmamışken,
Bulutların karnında biriken hikâyeler
Sokak lambalarının son nefesine karışır.
Bir çocuk, bisikletinin tekerleğine takılan
Vişne çekirdeklerini toplarken bulur **kayıp** kelimesini
Paslanmış bir anahtarla kilidi olmayan bir kapıyı zorlar gibi.

Kadın, balkonunda asılı çarşafların gölgesinde saçlarını tarar
Her tel, yer çekimine inat bir şiirin mısrası gibi kıvrılır havada.
"Rüzgâr," diye fısıldar,
"Sözcüklerimi alıp denize fırlatıyor
Belki bir balık yutar
Ve kıyıya vurduğunda,
Kum tanelerine dönüşmüş sesimi bulursun
Ama kulaklar, dalgaların ezberinde
Sadece **susku**nun şarkısını dinler.

Bir kitap, rafın en kuytu köşesinde
Kendi cildinden sızan mürekkebi yalar .
Kahramanı, yarı yolda unutulmuş bir yolcunun
Ayakkabı bağcıklarını çözmeye çalışır.
Adam, metro istasyonunda
Duvar saatinin sarkık yüzüne bakarken anlar
Zaman**, rayların üstünde ezilen bir yaprak kadar kırılığandır.
Elindeki gazete, düşen her harfte bir yangının izini taşır.

Gece, kentin omzuna attığı pelerini silkelerken düşürür yıldızları
Biri kadının kahve fincanında erir,
Biri çocuğun ceplerinde.
Bir köpek, çöp konteynırının dibinde sevgiyi koklar
Kemirilmiş bir kemik, üzerinde diş izleriyle...

Ve gece,
Tavan arasına sıkışmış
Yitik bir zaman tomurcuklanmamış bir filiz,
Karanlıkta kendi köklerini yiyor...

Huban Asena Özkan

Gecenin Nağmesi

Gecenin koynunda yıldızlar yanar
Ay gümüş bir kayık denize dalar
Rüzgar saçlarımda söyler şarkılar
Hatıralar kumlarda sesleri kalır

Ağaçlar fısıldar geceye sırlar
Her dal bir şiiirdir karanlık yollar
Deniz ince ince kıyıyı okşar
Kumsalda her aşkın izleri kalır

Yapraklar düşerken sonbahar çağlar
Her düşüş bir veda toprakta ağlar
Güneş rengi hüznün yaralar kanar
Akşam örter göğü gizleri kalır

Zaman bir nehirdir akar sessizce
Yıldızlara sorar kalbi gizlice
Sevda rüzgarları eser delice
Tutuşur yanarda közleri kalır

Gece biter sabah doğar ışıkla
Kalemler dert yazar söyler sazıyla
Elalem laf söyler basar arpayla
Huzurunda her dem gözleri kalır

Huban Asena Özkan

Gelin Hep Birlikte Şiir Olalım

Şairin silahı kalemi derler
Yürekler sırrını onunla çözer
Hecesi serbesti duyguyu söyler
Gelin hep birlikte şiir olalım

Edebiyatın bak çatısı şiir
Gönüle ilaçtır yazılır şiir
Kalemle yüreğe dokunur şiir
Gelin hep birlikte şiir olalım

Yazan başka yazar duygularını
Bir heceye yükler tüm isyanını
Dize dize yazar bak feryadını
Gelin hep birlikte şiir olalım

Yalnız keder değil umut da yazar
Dostların halini hatrını sorar
Sevgi ile dünya alemi sarar
Gelin hep birlikte şiir olalım

Okuyan kendine alır mesajı
Şiirin içinde bulur hayatı
Yorumcu şiirde yaşar zamanı
Gelin hep birlikte şiir olalım

Acıyı matemini anlatır sana
Mutluluk çoğu kez haramdır ona
Sevda işler dizeye hem yana yana
Gelin hep birlikte şiir olalım

Anlatmak istediğini anlatır kalem
Neşe yazar bazen bazen de elem
Yürekten dökülür her söz her kelam
Gelin hep birlikte şiir olalım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gelme

Ah gözüm
Demişsin ben yalan yolların başından döndüm
Sevginin sabrını sonsuzca bildim
Sayfa sayfa sevgi sözleri okudum
Aşkın suyunu içtimde geldim

Ah dostum
Sevgiyi öğrenmek üç beş gün sürer
Var mıdır yok mudur hep bende ister
Unutma kitaplar arasındadır en acı sözler
Aman ha Şems'e uğramadan gelme

A canım
İnsan insanın yanlışıdır demişsin
Seven seveninin gönlünü doldurur bilmişsin
Paralel yollara sınır çizmişsin
Tüm güzelliği teşhis etmeden
Tahrip etmişsin
Yalnız kalmamak için geri gelmişsin

Zannetme geçen zaman seni incitmeyecek
İmkânsızlık değil mi en acı gerçek
Kelimeler sözcüklerin ucundan geçecek
Senin sen olduğunu kanıtlayacak tek gerçek
A dostum
Mevlâna'ya merhaba demeden gelme

A kardeş
Demişsin Vasat mutluluklarla ömür geçirdim
Bir gün uzakta
Bir gün yakında vakit eskittim
Rezil zamanın üstünü sildim
Tanıdığım insanların romanını yazdım da geldim

Ah azizim
Yeni yola çıkarken eskiyi terk etmek niye
Duymadın mı hiç insanlar yorulur, kendinden kaçarken diye
Kazanmakta var kaybetmekte hep bile bile
Son sözüm olsun sana hediye
Nazım Hikmet dizelerinde yüzmeden gelme.

Huban Asena Özkan

Gerek Yok

Söylediklerini al bir tart önce
Yüreği soğmuşmuş lafa bak hele
Kırılmaktan yana dem vurur bir de
Öyle beylik lafa söze gerek yok

Haçerden söz etmiş çok güldüm buna
Ağzından çıkanı kulağın duysa
Yalan dizme demiş arsıza bak ya
Dönüp bakacağın yüze gerek yok

Bak hele bak ya maske diyene
Kendinde olanın sayısı nice
Lafını bilmeden konuşur bide
Sus artık bence söze gerek yok

Dost görünürde sanırsın gerçek
Sevgiden bahseder bak bizim gerzek
Senin gibi çoktur gelip geçecek
Senden gelecekse hayra gerek yok

Sakin ol sen Huban bunun gibi çok
Deveyi güt bari başka çare yok
Senin gibilere benim karnım tok
Benden yana sana öze gerek yok

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gerek Yok 2

Kara Kuşlar bana dedikodu etti
Sana ettiğinden bin pişman dedi
Anlatmışsın tek tek özlediğini
Hasretin kor olsa köze gerek yok

Dediler gözleri sanki bir ırmak
Sende merhamet et inadı bırak
Gururunu yenmiş geri döndü bak
Yalanlar kâr etmez söze gerek yok

Çok sevmişsin beni öyle demişsin
Uzaktan bir görsen can verirmişsin
Ölüm meleğine razı gelmişsin
Cana can olmayan öze gerek yok

Yılanın zehrini koyup kadehe
Demişsin içerim şifadır diye
Hazırmışsın yolda canın vermeye
Doğru söylemeyen söze gerek yok

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Giderim

Sanma ki bu hayat güler yüzüme
Şensiz bu canı yakar giderim
İnanır kanarım tatlı sözüne
Hasreti yakama takar giderim

Mutluluk kavramı sözlükte kaldı
Dertlerin alayı ruhumu sardı
Sadece yüreğin bana vatandı
Çile deryasında akar giderim

Görmedin duymadın bilmezsin halim
Vefasızlık sende huy olmuş zalim
Ne bilsin derdimi çaresiz alim
Zehir'i şerbete katar giderim

Gözlerimden akan andırır seli
Sanki bir mecnunum sanki bir deli
Uzatma istemem vefasız eli
Ömrü üç kuruşa satar giderim

Bir duysan beni ah anlatsam derdim
Bahçene ömrümden ömür ekerdim
Dünyayı ayağına bil ki sererdim
Uğuna cihani yakar giderim

Ömrümü yoluna ettim de kilim
Hoşça kal dersem lâl olur dilim
Canımın yoldaşı kırılır belim
Musalla üstüne yatar giderim

Bilemedim dünya dar gelir bana
Söylemem derdimi ar gelir bana
Zemheri ayazı har gelir bana
Kara topraklara batır giderim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Giz

Bu kaçınıcı şiir anlatamadığım
Kaçınıcı harflerle olan savaşım
Gerçekle hayali ayıramadım
Nedense sevdana inanamadım

Beynimi kemiren safsatalarım
Aklıma bir türlü sahip çıkmadım
Bak gör şimdi nasıl arafta kaldım
Bu gelgitlerine alışamadım

Sayısın unuttum tüm hecelerin
Serbest vezine de yetmez kalemim
Düz yazı makale anlatmaz derdim
Tonlarca yazdım da okutamadım

Gerçeği görürüm getirmem dile
Ses etmem söylemem kendime bile
Duyman gerekeni söyledim ele
Elçiye zevali olduramadım

İtiraf ederken beynim kalbime
İnanır gönlüm hayallerime
Dost düşman gülerek bakar halime
Bu gizi kimseyle paylaşamadım

Senli bir dünyaya erişemedim
Sevda caddesiyle keşişemedim
Ben sana Sesimi işitemedim
Aşkı iki söze sığdıramadım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gönül Kırmak

Peygamber Efendimize sormuşlar; "- Efendimiz siz bu kadar güzel ahlaka nasıl sahip olabildiniz? Peygamber Efendimiz cevap vermiş; "- Ahlaksızlara bakıp onlardan ders çıkararak." demiş. Ne güzel ifade etmiş sevgililer sevgilisi. Bizde insanlık olarak karakersizlere bakıp, karakter sahibi olmalı, ahlaksızlara bakıp güzel ahlak aramalıyız kendimizde. Efendimiz gibi sözünün eri olmalıyız en önemlisi. Kırmamak gerekli yeniden bakacağın yüzün kalbini. Daha doğrusu insan kırmak yoktur bizim dinimizde. Kırılan kalbin yükü ağırdır. Akan her gözyaşının hesabı beddua olarak dönmemelidir size. Küslük yoktur İslam'da lakin gönül kırmak da yoktur. Kırılan gönülü yeniden kazanmaktır mühim olan. Kıran gönül almayı bilmeli, kırılan affetmeyi. Böyle buyurmuştur Allah Celli celali. Gelin görün ki artık ne gönül kaldı kırılmadık ne insan kaldı heder olmadık. Ey Zalim!.. Hiç mi düşünmezsin seni yaratana? Hiç mi aklına gelmez yaptığın kötülüklerin hesabını sorulacağı? Gün gelir senin de yaptıklarının ayağına dolaşacağı? Her yürek sızısının, her gözyaşının hesabının bir gün senden de sorulacağı? Uyan uyan bu değil sana yakışan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gördün Mü

Sevdim dünya nimetini
Bilemedim kıymetini
Heder olan gençliğimi
Yıllar çaldı gördün mü

Elimdeki divit hokka
Haçeri saplar bağrıma
Tutmaz oldu kabuk yara
Dermansız derdi gördün mü

Ermeden ben murada
Ömür heba oldu yolda
Bir vefasızın ardında
Serden geçtim gördün mü

Keder doluyor yüreğe
Gündüzler dönmüş geceye
Sebepsiz yere gönlüme
Kan bulaşmış gördün mü

Sığmaz ömrüm bir hana
Ben kül oldum yana yana
Doğduğum günden bu yana
Çile çekerim gördün mü

Etme ey sevdiğim bana
Atma şu gönlümü nara
Hak mıdır yaptığın cana
Ecel kucak açtı gördün mü
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gurbet Zordur Gardaşım

Hazırla çantayı düş sende yola
Anlarsın gurbeti zordur gardaşım
Ana baba kardeş ayrı bir kola
Düşünce aklına kordur gardaşım

Rüzgârdan umarsın kokusu gelsin
Güvercinlerden de haber dilersin
Postacı gözlersin mektup beklersin
Yolları gözlemek zordur gardaşım

Özlem ile gözler dolmasın aman
Kalemler hasrete yazmasın ferman
Şu gurbet elleri sanmayın derman
Acılar yüreğe hardır gardaşım

Onu benden bil ki ölüm ayırmaz
Gurbet insaf eder ama kayırmaz
Hasretim vuslata zordur kavuşmaz
Sevdası içimde sırdır gardaşım

Dövünsen ne fayda ağlamam boşa
Gurbette mevsimler dönüyor kışa
Adım gurbetçidir pek gitmez hoşâ
Memleket hasreti zordur gardaşım

Ekmek için geldik gurbet ellere
Vatana hasreti döktük dillere
Yârin kokusunu verip yellere
Ağlamak yüreğe ardır gardaşım
Ecel olsa bile vız gelir bize
Gurbet bu döndürdü ateşe köze
Bir damla yaş döken o yosun göze
Yüreği açmamak ardır gardaşım

Merhamet bekleme yabancı elden
Şırrını açığa veren kimseden
İnan ki dost olmaz gavur ilinden
Gurbetçi olmak çok zordur gardaşım

Gurbetin acısı düştü kaleme
Yüreğin yangını aktı kelama
Uzak diyarlardan gelen selama
Bizlerde kabulü vardır gardaşım

Yarı ölüm derler gurbet adına
Yolun da düştüyse hasret katına
Adım yazılmadı vuslat taşına
Musallaya yatsam ardır gardaşım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Hakkım Sensin

Aslında dediği gibi şairin,
Kelimeseler kifayetsiz kaldı.
Öyle çok yazdım ki seni,
Anlatacak söz var mı bilemedim.
Ne kalem yeter buna,
Ne de benim gücüm,
Ömrüm vefa etmez bir kere,
O bile kıskanır da küt diye son bulur bir anda.
Kayıverir avuçlarımdan.
Nefes almıyorsak ne gereği var ki kelimelerin.
Anlayana yoktur artık.
Bağıra bağıra yazsan nafile
Ağlaya ağlaya çizsen nafile.
O yüzden demem o ki; sevgili
Hakkını helal et deme bana.
Hakkım sensin, seni de kimseye helal etmem.

HUBAN ASENSA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Haklısın

Kırgınlıklar yaşarım sessiz sedasız
Söylenir durum kendi kendime
Bilirim haklıyım yeri geldiğinde
Ama senin kadar kitap okumadım ben
Yetmez çenemin gücü
Haklı olduğumu söylemeye
Susarım; susturusun bir şekilde
Söylemeye kalksam mazi karışır
Saçılır ortaya ne var ne yoksa
Geçmişin kirli çamaşırları kokar her yerde
Hatalar dile gelir dans eder sözcüklerinde
Tabii sende kırıldın haliyle
İnkâr etmedim; etmem de
Her neyse işte
Anlamazdın, anlamadın, anlamayacaksın
Sorma şimdi bana "ne oldu ne bu isyanın?"
Çünkü
Bu Sevda Cumhuriyet'inde bir tek sen haklısın

Huban Asena Özkan

Hayatı Yorumlamak

İnsan bir şeyi yaşayıp giderken ardından yaşadıklarını yorumlayabilmeli. Yaşamı yorumlayacak zamanı kendinde bulmalı. Başka bir deyişle o zamanı yaratmalı, insan kendisiyle yüzleşmeli. Nerede ne yaptığını, nasıl davrandığını, kime ne kadar değer verdiğini, verdiği değerın aslında hak edilip edilmediğini, davranışlarından sonra kendisine getirilerini yorumlamalı. İnsan hayatı ancak yorumlandıkça olgunlaşabilir. Hayat sadece yaşamaktan ibaret değildir. Yaşarken hayatını, değer katmak gerekir ya yaşamına ya da geride bıraktığın eserine. Boşuna yaşamak değildir hayat. Hayatı dolu dolu yaşamak deyiminin hakkını vermektir. Sadece eğlenmek ya da nefessiz çalışmakta değildir dolu dolu yaşamak. Her şeyi sığdırmalıdır insan; konuk olduğu bu dünyadaki misafirlik sürecine. Aşkı da dolu dolu yaşamalı, ıstırapı da dolu dolu çekmektir insanı olgunlaştıran. Hataları kabul etmektir olgun olmak. Özür dilemesini de bilecek affetmesini de öğreneceksinizdir bu olgunlukla. Budur zaten sizi diğer insanlardan farklı kılan. Kin kavramını silmektir lügatinden. Öfke hâkim olmayacaktır o zaman derinden bakan gözlerinize. Sevgiyi öğreneceksinizdir. Acısa da sevmeyi öğreneceksinizdir. Ve başınız dik, mağrur bir gururla söyleyebileceksiniz o zaman "Ben acı çekerek de sevmeyi bilirim" diyeceksiniz. Hayatın önemli işlerinden biri de yorumdur aslında. Kendini bilmek ancak yaşamını yorumlamakla mümkündür. Durup geriye bakmalı yaşadıklarından ders çıkarmalıdır insan. Yüzleştiğin zaman kendinle, yorumladığın zaman yaşamını bırakmayacaksın sende kalanları. Tutacaksın sıkı sıkı elinden sende kalmasını istediklerini.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Hayr Mıdır?

Bazen yorgun buluyorum bedenimi
Çok çalışmaktan değil bu biliyorum
Sensizlikten yorgun bedenim
Hükmedemiyorum kendime
Sonra yığılıyorum olduğum yere
Aklımın sahneleri değişiyor
Bir rüyada buluyorum kendimi
O kadar gerçek yaşıyorum ki
Uykuda mıyım uyanık mıyım fark edemiyorum
Anlatayım da bir dinle önce
Bütün benliğimle yaşarken seni,
Her zerreni kazıyorum aklımın en ücra köşesine
Eşyalar değişiyor hayatımda, sen aynı orada kalıyorsun
Mavi pencerele çatı katı evimiz, içinde sen salınıyorsun
Uçuş uçuş beyaz ipek bir gecelik
Kıvırcık saçlı ela gözlü bir kız var terasta
Sana bağıyor "Anne menekşeler öldü" diye
Bizim kızımız o, seninleyken hayalini kurduğumuz
Menekşeler ölmez diyorsun hercaidir onlar
Kandırmış seni azıcık su versen yeniler kendini
Ölüm deyince titriyor her yanımda, kan ter içinde uyanıyorum
Başım ellerimin arasında, yara kanıyor her defasında.
Gözüme ilişiyor o anda kalemim
Senin yazdığın günlük aynanın önünde
Çok kızardın bilirim, okumadım hiç.
Temiz bir sayfa açıyorum günlüğünden
İlk defa senden izinsiz
Kalemim yazıyor, yüreğim çağırıyor
Hayr olsun diyor rüyanın sonu
Söylesene meleşim hayr mıdır bu rüyanın sonu.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İçimdeki Lunapark

Bir kız çocuğuyum ben,
Bağırdığım şeyler ise,
İçimdeki Lunaparktan gelen çocuk sesleri,
Oyun oynayan çocuklar bağılıyor.
Öyle bir Lunapark ki, dünyanın en güzel yeri
Hayal et şimdi,
Sen varsın ve her yer oyuncak dolu,
Bir çocuk misali sen,
Hayal dünyadaki çocuklarla oynuyorsun,
Ne kadar da mutlusun.
İşte o yüzden
Benim kırgınlığım Lunaparkta unutulmuş bir çocuğun nefreti kadar.
Sorun atlı karıncalar değil, arkamda dönüp duran dönme dolaplar.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İhanet Nedir?

İhanet nedir? Nasıl bir olguya sahiptir? Göreceli midir? Elle tutulur, gözle görülür mü? Ya da satıldığı bir mağaza mı var ki tüm insanlarımız çok kolay bir şekilde giyiyorlar ihanet hırkasını üzerlerine? İhanet, dilimize Arapça dilinden geçmiş bir kelimedir ve anlamı da hainlik, sadakatsizlik, hıyanettir. İhanet Etmek Ne Demek? İhanet etmek dilimizde hainlik yapmak, aldatmak anlamında kullanılır. Evlilikte ya da sevgililikte ihanet etmek sadakatsizlik ya da aldatma anlamına gelir.

Her yerde ihanetin kokusu geliyor burnuma. Buram buram sevda kokması gerekmez mi oysa dünya? Her şeye ama her şeye bir ihanet söz konusu. Sevdasına ihanet edeni mi sorarsın yoksa arkadaşına ihanet edeni mi? Vatanına ihanet edeni mi ararsın yoksa yaptığı mesleğe ihanet edeni mi? Yıllarını vermiş milleti için faydalı birey olmak için ömür harcayanlara ihaneti mi sorarsın yoksa alelaide ez iki cümle ile geçiştiren sözde duyarlı yüreğe sahip görünen aslında insanlığa ihaneti mi? Hangisini nasıl anlatayım ben şimdi. Ne güzel söylemiş William Shakespeare;" İhanete uğramanın acısını yalnız hainler bilir."

Neresinden tutarsanız tutun elinizde kalıyor işte. Sadece elimizde kalsa amenna. Yüreklere de acısı kalıyor, ocakları söndürüyor. Her şeyin bir bedeli olan bu dünya yuvarlağında neden ihanetin bedelinde silahlar ateşleniyor? Neden kan dökülüyor her defasında? Bu kadar ağır mıdır ki canlar yanıyor, ocaklar sönüyor, çocuklar öksüz ve yetim kalıyor? Eşler birbirini kaybederken evlat acısı yaşıyor ebeveynler. Söyleyin bana dostlar kim getirdi bu dünyaya ihanetin düzenini? Bir de dönüp bana cennetten cehennemden bahsediyorlar ya gerçekten akıl almaz bir durum. Hiç fark ettiniz mi? Cenneti yaşarken, Cenneti bulmak için aranan, cehennemde yanarken, cehenneme gitmekten korkan ne kadar çok insan var. Neyin kafası bu? Biri bana anlatsın. Ya da boş verin bu kadar yoğunluk halinde bir de benimle uğraşmayın. Cennet nerede? Cehennem kimin? Ben sorgulamaya ve susmaya devam etsem iyi olacak. Eee hani o düşlediğimiz tertemiz dünya nerede?

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İnsan

İşî düşşün hele güler yüzüne
Türlü yalanları diziyor insan
İnanır kanarsın tatlı sözüne
Haddini aşınca beziyor insan

Kıymet bilmez ki anlamaz laftan
Sanırsın kuşanmış giydiği kaftan
Kelamı bilmezde konuşur yaftan
Değer verdikçe bak azıyor insan

Dostluğa inancı bırakmıyorlar
Kallesçe sırtından hançerliyorlar
Can ciğer diyerek kandırıyorlar
Arkandan kuyunu kazıyor insan

Elini uzatsan kolun isterler
Hepten kucağına közü deşerler
Gözüne bakmazda saman görürler
Kendince destanı yazıyor insan

Boyuna bakarsan adam sanırsın
Konuşmaya başlar vaaz alırsın
Bir de akıl verir şaşar kalırsın
Cehalet içinde yüzüyor insan

Hele var ki bazı kendini bilmez
Ağzı çok laf yapar heybesi dolmaz
Karnı bayağı geniş ar yok utanmaz
Kucaktan kucağa geziyor insan

Velhasıl der işte benim kalemim
Sahte gülücükle verir selamın
Yalakalık işi boştur kelamın
Sonunda yalanı seziyor insan

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İnsan Olmanın Özü

Tarifi olmayan tariflere sığmayan bir şey tarif edilemez. Bunların başında insanlık ve insan sevgisi gelir. Gerçi insanın sevgiyi anlaması ve yaşatması için önce özünde insan olmanın ne demek olduğunu bilmesi, insan olmanın şifresini çözmesi gerekir. Bu yüzden insan önce kendi kendine yardımcı olmayı öğrenmelidir. Çünkü hayat denilen bu serüvende gideceği yolun seçimini insan kendisi yapacaktır. Birbirimizi sevmek, sevip kusurları hoş görmek bu yolda atılacak ilk adımdır. İnsanoğlu daima kendi düşünceleri doğrultusunda hizmet vermektedir. Kendi bildiğinden ve düşünlerinden biraz uzaklaşmak dahi onu tedirgin etmektedir. Şunu asla unutmayın ki mükemmelin de mükemmeli vardır. Bazılarımız bunları unutmakta ve en iyi yolun kendi yolu olduğunu sanmaktadır. Fakat hatırlatmak isterim ki bilgin olmak hatta bilim adamı olmak kolaydır da insan olmak zordur. Allah'ın bile en değer verdiği varlık cenindir ki; biz bu yolla dünyaya hediye ediliyoruz. Fakat özümüzü, kişiliğimizi dünya ortamında kaybediyoruz. Yani dünya şekli ile iki kol, iki bacak, bir kafa olup dolaşyoruz dünya üzerinde. Sonra da kaybolan özümüzü aramak için yollara düşüyoruz. Yani kendi kendimizi arıyoruz. Kendimizi bulunca da ya ego hamurundan yapılmış kalıbı şak diye üzerimize geçiriyor ya da bir ben var benden içeri diyoruz. İşte hakiki insan içimizdeki insandır. O, hakiki benliğimizdir. Sizleri en iyi yola yönelten, vicdan terazisini dengede tutan odur. Hiç kimseyi elinden tutup yürütemezsiniz. Kişinin seçimi özünün seçimidir. Yani demem o ki, uzun lafın kısası:

Düşmanını bile sevgi ile bağrına basabiliyorsan, kendin aç olsan dahi elindeki lokmayı bölüşebilmeyi düşünebiliyorsan hatta ayağının altında çiğnediğin topraktan bile özür dileyebiliyorsan işte o zaman insansın kardeşim , işte o zaman bizdensin..

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

İsyân

Yaşamın anlamını sordum söylemedin
Bin konuştum bir dinlemedin
Ben kendi gecelerimin hikayesi oldum sen bilmedin
Gün geldi yanılgılara düştüm
An geldi geldi yalnızlıkla seviştim
Hani adaletin vardı
Aslolan bulmaktır dedim
Dedim de kıyılarından uzaklaştım
İyiliğin imgesi gizeminde kaldı ben senden uzaklaştım
Ey Kadri mutlak

Nedir başımdaki bu çılgın kasvet
Dünya telaşı hep bana mı kısmet
Gökyüzünde yüzen bir kuş gibi ruhuma konarken hüznün
Sınırlar ötesinde bana mı düştü sevgiyi keşfetmek
Düşlerime düşerken lanetli nefret
Bana kader diye mi yazıldı bembeyaz sayfaları kara ile değiştirmek
Aslı başka özü başka gülüşü ağlamak ile değiştirmek bana mı reva görüldü
Ey Kadri mutlak

Doruklarında uçarken umudun
Bana reva mıdır kederi düşünmek
Acıyı zulmü elbise gibi üstüme giyinmek
Hangi kalemine denk geldi allı pullu renklerin üstünü çizmek
Sanki sabıkalı gibi yüreğimi demir parmaklıklar ardına gömmek
Hislerimin düşüncelerimin suçu neydi de azılı mahkûm gibi dört duvar ardında
prangalanmak
Bir bana mı layık
Ey Kadri mutlak

Ah ah daha başlamadan bitmek
Yarını görmeden dünü unutmak
Acıyla damıtılmış hüznünlerin koynuna yatmak
Mutlu rüya görür gibi karabasanlarla uyanmak
Sevgi sığınaklarının kapısında nefretle savaşmak
Benim kaderim mi korkuyu kavramak
Benimdi benim dağ yamaçlarına uzun uzun bakmak
Benimdi benim sevgi sözcüklerini duymak
Benimdi benim
Dinli dilsiz insanları sevmek
Benimdi benim dilli dilsiz varlıkları sevmek
Benimdi benim
Mutluluk kanatlarında yarına uçmak
Ah başına bela mıydı beni yaratmak
Dilimde küfürle
Kadehimde zehirle
Günah dediğin her şeyle güçlenmek
Sana isyanımdı
Ey Kadri mutlak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kabul Olmayan Duamsın

Kanlı bıçaklı bu aralar mantığımla kalbim
Meydan muharebesinde esir şimdi hislerim
Bedenim başıboş gezer acı çeker şu kalbim
Hekimler fayda etmez kabul olmayan duamsın

Aklım almıyor anlamıyorum aptalım belki
Hırpalıyorum bedeni kinim kendime sanki
Kılavuz istemez görünen köy uzak değil ki
Bu yol fayda etmez kabul olmayan duamsın

Bir dünyanın var tuttuğun avucunun ortasında
Tahtı belli tacı belli kim var ise orada
Kendime bir yer isterim kalbinin kenarında
Aminler fayda etmez kabul olmayan duamsın

Ömür boyu beklesem de seni etmem şikâyet
Şu canımı yoluna sererim bir bilsen kıymet
Önünde diz çöktüğün başka kadın varsa şayet
Secde etmek faydasız kabul olmayan duamsın

Adakları adasam kurbanlar kessem yoluna
Bin bir dualar edip hatim indirsem sonuna
Rabbim bağışlasın seni ömrümün her anına
Desem de fayda etmez kabul olmayan duamsın

Rahmet yağmuru yağsa da gökyüzünden üstüme
Melekler secde etse nur inse bile yüzüme
Vahi gelse tövbe haşa Mesih dense adıma
Arşı âlâya çıksam kabul olmayan duamsın

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Kahve ve Aşkın Fısıltısı

Bir kahve fincanında döndü dünya,
Telveler usulca fısıldadı,
"Bir rastlantı" dedim,
Ama gözlerinde bir yangın vardı.
Bir rüzgar esti,
Kitapların arasından uçtu bir sayfa,
O sayfada gizlenmiş bir şifreydin belki.

Korku değildi bu,
Lakin ürpertti tenimi bir an.
Belki de aşkın sessiz çığılıydı,
Kalbimin telaşı susturulmazdı.
Düşündüm,
Gökyüzü kaç renk taşıyabilirdi?
Sen o renklerin en tutkulu olanıydın.

Elimde bir kitap,
Arasına koyduğum çiçek kuruyordu,
Bir ihtimalin gölgesi düşmüştü üzerine.
Bir işaret arıyordum,
Kelimeler mi, yoksa sayfalar arasındaki boşluk mu?
Bilmiyorum.
Fakat gözlerin,
Beni bütün bilinmezlerden çekip aldı.

Ve o kahve fincanında,
Bir kehanet fısıldandı usulca:
"Sakin bırakma bu hikayeyi yarım."
Telvelerden yükselen bu ses miydi?
Yoksa senin sessizliğin mi konuşuyordu?
Belki de
Ama bildiğim tek şey,
Aşkın böyle anlarda büyüdüğüydü.

Aşk,
Kahve kokusunda filizlenen o ince hat,
Kelimelerin içindeki nefes,
Seninle kanatlandı.
Ve o fincanın derinliğinde,
Bir ömürlük hikaye başladı,
Sayfalarına korkular bulaşmadan,
Bir yıldızın göz kırpması kadar büyülü.

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Kan Davası

Bir çığlık duydum önce
Bir ses bağıyordu küfürler eşliğinde
Ey it oğlu it in aşağıya
Bir gürültü koptu sonra
Mahalle çalkalandı silah sesiyle
Bir taş değdi pencereye
Karıştı birden ortalık
Her yer kan revan içinde
Polis ve Ambulans sirenleri
Yırttı gecenin sessizliğini
Bir anne bağırdı sonra
Gitti oğlum gitti yetişin komşular
Korkudan yaklaşamadı pencereye komşular
Bir beden düştü kaldırıma
Daha 17 yaşında gençliğinin baharında
Öğrendik sonra dediler kan davası
Dedesinin dedesinin
Davar girmiş bostanına
Bak sen hırsız davara,
Bir güzel hakkını vermeli, nasıl girer tarlaya
Haktır çekip vurmali,
Kanı aktı davarın düştü toprağa
Namus meselesi bu artık
Toplandı Aile meclisi hüküm verildi
Karar dendi, Bunun adı kan davası
Bir o aileden bir bu aileden yitirdik nice canı
İki ocak söndü her defasında
İki hayat heder oldu bir davar uğruna
YETER, YETER Allah aşkına
Bırakın davarlar yesin bostanı
Vermeyin çocukların eline silahı
Kalem verin, defter verin, kitap verin.
Hapishane yerine, musalla yerine
Okula gönderin çocukları.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kara Şubat

Gecenin bir yarısı uykusunda insanlar
O an yerin altında bir hareketlilik var
Salıncak misalidir oynadı tüm binalar
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Azrail pusu kurmuş canlarımızı alır
Enkazların altında sevdiklerimiz kalır
Feryatlar figanlar hep birbirine karışır
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Yılın en kısa ayı derlerdi senin için
Her zamanki gibide gelip ve gidecektin
Kime kıydın bu kadar bu öfkede ne niçin
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Kimini yakaladın en derin uykusunda
Kimisi işindeydi çalışır vardiyasında
Kiminin bebeği var sallıyor kucağında
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Alınca kara haber birden nutkum tutuldu
İletişim kesildi ulaşılmaz olundu
Sonra duydum ki dedem enkaz altında kaldı
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Dedem yalnız değildi o göçüğün altında
Babamı da almıştı o enkazda yanına
Dedem gitti cennete babam hâlâ hayatta
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Velhasıl kelim dostlar ülke deprem bölgesi
Kırılan şu fayların inan yoktur çaresi
Tedbirli olmaktan da söyle var mı ötesi
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Huban Asena Özkan

Kaybettik

Mevsim sonbahardı aylardan eylül
Bahçelerde hazan gülü kaybettik
Bu sevda ateşi şimdi oldu kül
Beşerî bedende solu kaybettik

Yalan bilmez iken doğru nerede
Öğrendim şimdi sözü kaybettik
Sahte aşklar var bak şimdi zirvede
Sevda caddesinde yolu kaybettik

Gönül tarlasına ektik hüznü
Bilmedik sevdanın asil özünü
Görmedik sahtekâr riya yüzünü
Aşkın ateşinde közü kaybettik

Ferman yazan olduk bak her birimiz
Gönül kıranlardan olduk hepimiz
Asilikte sanki bizim serimiz
Ağız tadımızı tuzu kaybettik

Kulak duymaz oldu görmüyor gözler
Kalplere hançerdir söylenen sözler
İnsan olan dosttan tatlı dil özler
Çehremizde gülen yüzü kaybettik

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Kazın Mezarı

Bir kere gülmedi kader yüzüme
Gidiyorum artık açın mezarı
Bu son sözlerimdir bu son kelime
Gidiyorum artık kazın mezarı

Dünya ile işim kalmadı benim
Bu son saatlerdir bu son nefesim
Bir yağlı urgandır şimdi yoldaşım
Kesindir kararım kazın mezarı

Açıktır gözlerim kapanmayacak
Bilirim arkamdan konuşulacak
Mirastır sevdiğim ele kalacak
Boş verin bunları açın mezarı

Elini tutmadan ömrüm son buldu
Gördün mü bak yürek nasıl yok oldu
Vatandaş falanda hepsi kuruntu
Nefessizim artık kazın mezarı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kendimle Bayramlaşma

Şimdi yarın bayram
Hadi bayram yaşa, nasıl yaşayacaksın
Kendime zorla bayramlar yaratıyorum ben
Şimdi bu bayramı yaşayacağız
Önce benim hayatımda keseceğiz kurbanları
Gerisi sonra
Sonra o bayramları da kutlarız belki
O bayramda sen olursun belki hayatımda
Sen kesersin kurbanı evimin eri gibi
Yazarken yaşadığım hayallerdeki bayramlar
Belki onları da kutlarız bu bayram
Şiir yazarız sonra böyle yalnız
Böyle sensiz
Bu bayramı da kutlarız belki
Acı buruk kanatan yaralayan
Ama hayırlı bayramlar onlar
İşte o yüzden
Her gün bayram benim için
İşte o yüzden
Kendimle bayramlaşırım bugün

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kendimle Muhabbet

Su bile senin kadar masum değildi.
Yaramaz küçük bir kız kadar masumsun sen.
Sadece mücadelecı ruhunu geliştirmişsin ama
Her şeyle mücadele ediyorum da kendimle mücadele edemiyorum.
Bitmiyor tükenmiyor o küçük kızın enerjisi.
Ben onunla mücadele ediyorum
Fakat bu savaşı hep o küçük kızın yüreği kazanıyor.
Kendimle sohbetimde Kendimle kaldım ben.
Çıkamıyorum ki sana geleyim.
Kendimle yüzleşmek diyelim buna.
Biz başarabiliriz dersin yine
Tüm mücadele ruhunu ortaya koyarsın sen.
Ama bu defa şansa, umutta gitmiştir senden.
Boşa kürek çekersin.
Hayal olmuş o.
Hayal koymuşlar adını.
Bir hayale ulaşır mı insan.
Kendi yarattığı kendi hayaline.
Yaşadığın hayale koşamazsın.
Ben hayallerim gibi yaşadım zaten.
Pişmanlık seziyorum sende
Pişmanlık değil boş vermişlik bunun adı.
Boş verdim çünkü derin bir nefes alarak.
Devam ediyorum yoluma
Her düştüğümde yeniden kalkıp yaralarımı sararak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kendinden Kaçan Ayna

Eve döner insan hep
Ama dönecek bir evi yoksa,
Kendi gölgesinin etrafında döner,
Her adımda biraz daha silinerek.

Yüreğimdeki yara, bir kapı numarası taşıyor
Gözlerimdeki adreste solmuş mektuplar
"Burada oturan yok," diyor postacı,
Geri dönüyor mektuplar
"Bu evde artık kimse oturmuyor," diye fısıldıyor kapı zili.

Cebimde bir anahtarla dolanıyorum sokaklarda
Kilitsiz geceyi arıyorum, kilitli kapıların dilinde
Her kilit bir yalan, her anahtar, pişmanlık

Ben ise,
Elimdeki asma kilitle kendimi kandırıyorum.
Geceleri,
Kahkahalarımı kırık bir aynaya sakladım
Parçaları toplarken, elime batan camlar
"Mutluyum" diye yazdı
Acıyan yanlarımı bir makasla kesip
Gökyüzüne fırlattım
Rüzgâra sordun mu hiç, nereden geldiğini?
Biliyormusun
Evi olmayanlar gökyüzüne çizer adresini!

Aşk, bir depremdi
Yüreğimin haritasındaki çatlaklarda
Çatırdayan camlar, yıkılan balkonlar
Anılarıma sıkışan eski fotoğraflar
Sen gittiğinde,
Enkazın üstüne bir ev resmi çizdim:
Pencerelerinde ışık yanan,
Tavan arasında eski bir radyodan "dön!"* diye fısıldayan.

Bazen bir aynaya bakıyorum
İçinde ben değil,
Bir kadının gölgesi konuşuyor
Saçları yangın, yüreği buz, gözleri pus
Ayak izleri bir haritaya dönüşmüş
Ellerinde "yuva" yazılı bir kâğıt
"Nereye?" diye soruyorum, nerede yuva ?
Bu şehirde evler kiralık değil
Gölge gülüyor:
Ev dediğin, yüreğinde açtığın bir çadır
"Yuva, bir yalancının dilinde şekeri eriyen bir kelime

Bir otel odasında sayıyorum geçmişi
Duvardaki çatlak, her gece bir anıyı emiyor

İşte burada bir baba vardı, burada bir anne,
Burada ise
Çocukluğumun kayıp oyuncağı
Dolapta asılı ceketin cebinde bulduğum
paslı anahtar,
Hiçbir kilide uymuyor hiçbir kapıyı açmıyor artık

Yağmur yağdığında, şemsiyemi ters çevirip
İçine topluyorum damlaları
Belki biri, deniz olur da kayıp bir liman bulurum.
Ama yağmur bitince, şemsiyem bir saksıya dönüşüyor
İçinde boynu bükük bir kaktüs yetiştiriyorum
Dikenleri sevgi, susuzluğu özlem

Bir gün, yürüdüğüm yollar beni deniz kenarına çıkardı
Kumlara "yuva" yazdım, dalgalar sildi.
Bir martı, kanadındaki kırığı gagaladı
Uçamazsın,"dedi,
Ama düşerken şarkı söyleyebilirsin

Başka bir gün,
Yollar beni terk edilmiş bir istasyona çıkardı
Raylara *"yuva"* yazdım, giden trenler ezdi.
Bir karga, omzuma kondu "Dön!" dedi,
"Ama nereye?
Dönecek bir evin yoksa, kendi küllerinde yan!

Artık biliyorum:
İnsan eve dönmez, eve dönüşür.
İnsan evsizse eğer, kendini yakar ısınmak için
Dumanı tüten bedenimden yükselen bu şarkı
Bir gün, bir kapı çalacak
Ve açtığımda, içinde kendimi bulacağım.

Şimdi ise,
Küllerimden bir şehir kuruyorum
Yetmezse gene yanacağım
Sokaklarında kaybolmuş, pencerelerinde ağlayan,
Kapılarında kendi sesimi "hoş geldin" diye çağıran

Huban Asena Özkan

Kırık Pusulalar ve Sen

Bir çöldü dilim, susuzluğunu sayıkladı;
Her dokunuşun yağmur oldu...
Ve ben,
kumlara gömülmüş bir çınar gibi çürüdüm köklerimde.

Gecenin koynunda saatler çalındı,
Sen gidince zaman bir sığınak oldu;
Her gece, bir mendil gibi katladım adını
ve gökyüzüne astım.
Yıldızlar bile okudu o kâğıttan hüznü,
Her biri bir harfin üstüne düştü usulca.
Belki bir gün, diye fısıldadı ay,
Bu mendil bir bulut olur ve yağarsın...

Ellerimde kırık pusulalar bıraktın,
yönüm hep *"nereye gittiğin"di...
Sen ise bir mevsim değişimiydin,
İlkbaharın son nefesi,
Sonbaharın ilk hüznü.
Her yıldız, bir çöl fırtınasında
kaybolduğun geceyi anlatır şimdi bana.
Dinledim, her biri bir ağıttı aslında:
"Dön!" diyen değil, "Unut!" diyen.

Bana kalan;
Bir martı kanadında unutulmuş tuz,
Bir şarkının nakaratında sıkışıp kalmış "keşke"ler
Ve bir yalnızlık ki
Seni andıran her şeyi kucaklıyor.
Gölgen hâlâ duvarlarımda dans ediyor, sessiz bir müziğin izinde.
Bazen bir rüzgâr olup geçiyor odadan,
Sanki sen, bir daha asla söylemeyeceğin
O üç kelimeyi fısıldıyorsun.

Bir de şu:
İki dilim arasında eriyen bir sen
ve kırık bir ayna gibi parçalara bölünen ben
Okyanuslar bile taşıyamaz bu ağırlığı,
Oysa sen bir damla maviydin
Ve ben, tuzla yazılmış bir mektup...
Dalgalar okusun diye attım kıyıya,
Fakat okumadılar, bir kum yığınına gömdüler

En sonunda anladım
Sevmek, bir cam kavanoza şiir yazmaktı.
Kırılana dek saklayacaksın,
Kırıldığında ise her kesige
"İyi ki" deyip kanayacaksın.

Huban Asena Özkan

Kim Kaybedecek

Haydi deyip tutmuşum acının ucundan
Zehir içmişim acıların avucundan
Bir kırıntı olmuş sevgi
Hikayesini yazarken ömrümün sayfalarından toplamışım
Ah ah dardayım
Ah Zordayım
Bir de yârin yokluğunda kordayım
Gülüşleri mi hapsedmiş fotoğrafların ha bugünün de
Ha yarının da
Ha gelmeyecek günlerin zindanındayım

Yıldızların hoş geldiği gecelere merhaba diyeceğim
Gitarlar çalacak
Şiirler okunacak
Yaralı yüreğim mevsimlerin Aşka hoş geldin dediği saatlerde pembe düşler görecek
Belki mutlu olacak
Belki ruhum hislerimden hesap soracak
Belki de duygularım mutsuz ölecek

Kimse bilmeyecek
Kimse görmeyecek
Hayat kısa
Kimse anlamayacak
Minicik güzellikler kapalı kapılar ardında ölecek
Sebebini bilmediğimiz
Sessizlik hayal kırıklıklarımızı muhatap alacak
Belki ölçüsüz acılar gözlerimizi yaşartacak
Belki zerre kadar umursamayacak
Belki hikayeler mutsuz bitecek kimseler anlatmayacak

Ve gün gelecek
Tepkisiz bakacağız denizlere
Gökyüzüne
Bir başıboşluk isyan edecek "Haziran'a
Papatyalar keyfini kaybedecek
Karanfiller akşamüstlerine küsecek
İçimizde parlayan sevinçler ümidini kaybedecek
Ve geriye küstürdüğümüz şairler kalacak
Ve ne Nazım
Ne Cemal
Ne Özdemir
Ne de Ahmet Arif kaybolmuş insanlığa bir tek şiir yazacak
Ve kaybolmuş güzelliklere gözyaşlarını dökecek
Ve bir "anne" gibi sarıldığımız dünyada kim kazanacak
Kim kaybedecek.

Huban Asena Özkan

Kirli Sepetinin Suskunluğu

Bir köşeye itilmiş, ne zaman oraya bırakıldığı unutulmuş,
Kimsenin açmaya cesaret edemediği
Belki de farkında olmadan kendi içimizde bile görmezden geldiğimiz
Bir ağırlık var o sepette.
Sanki geçmişin izlerini taşıyan,
Bir dokunsan dağılacak kadar yorgun,
Biraz tozlanmış, biraz eski,
Ama orada olduğunu hissettiren,
Sessiz bir hatıra gibi.
İçinde ne olduğunu hatırlamıyoruz belki,
Belki oraya attığımız ilk anı,
İlk hayal kırıklığı, ilk vazgeçiş çoktan unutuldu,
ama biliriz,
Bazı şeyler silinmez o kadar kolay ,
Ne zaman suya bıraksan yeniden gün yüzüne çıkan bir gölge gibi,
Ne kadar uzağa itersen it, bir gün seni bulacak olan bir geçmiş gibi,
Orada öylece bekliyor.
Bazı izler, vardır ne deterjanla çıkar, ne zamanla solar,
Ne de hafif bir rüzgarla savrulup gider,
Ki o izler, ne kadar yıkasan da,
O ilk anda olduğu gibi yerinde kalır.
Belki bir sözün ağırlığıdır o,
Belki geri alınamayan bir bakış,
Belki bir vedanın yarım kalışı,
Belki de hiç farkına varmadan içimizde büyüttüğümüz o eksiklik.
Bazen fark etmeden kayar gözümüz,
Ama geri çekeriz bakışımızı,
Sanki açarsak içindekiler taşacak,
Unutulmuş sandığımız ne varsa tekrar karşımıza çıkacak
Sanki o kapağın altında saklanan sadece eski bir şey değil de,
Bir hayat, bir suskunluk, bir yüzleşme
Belki de hiç dokunmak istemediğimiz bir gerçek.
Ve bir gün, hiç beklemediğimiz bir anda,
belki bir akşamın yorgunluğunda,
belki zamansız bir özlemlerle,
Birisi o sepete uzanacak,
Ve
Bir şeyler çekecek içinden ,
Bir parça geçmiş, biraz zaman, biraz hüzün
Belki de en çok, hiç unutulmamış ama hiç hatırlanmamış
Bir hatıra çıkaracak içinden,
Sonunda o geçmiş dediğimiz şey,
Zamanın en güzel hatırasına dönüşecek.

Huban Asena Özkan

Konuşamıyorum

Sevmenin ne demek olduğunu biliyor musun diye sordu
Evet! sevmenin, sevilmenin ne demek olduğunu bilmiyorum ben
İnsan hayatına uğramayan bir duyguyu nasıl bilebilir ki
Başka hayatlarda gördüğüm kadarıyla tanıyorum sadece
Ve bir film izler gibi izliyorum
Sonra ne mi oluyor
Hakkım olanı fazlasıyla dağıtmış millete Rabbim
Hırsızlık yapıyorum bende
O hayatlardan sevgi çalmaya çalışıyorum
İşte, onu da yapamıyorum
Alnımın ortasına yazmış benim gerçeğimi
Cümleler arasına girip anlatamıyorum bile
Sahip olmak sevgi
Ve herkes sahip benden başka
Bıktım
Kalemim yetmiyor artık kendimi anlatmaya
Konuşamamak bu derdi, anlatamamak yoruyor
Hele böyle bir durumda anlatmak isteyip,
Ağlamak isteyip yanında kimseyi bulamamak
Göz yaşlarımı kendi elimle siliyorum
Çalıntı hayat yaşamak ağır geliyor artık
O kadar kalabalıkta yalnız olmak
Ve kendini kandırmak
Kalbim sıkışıyor sonra
Bir yanandan yazarken bir yandan ağlamak
Depresyon işte
Kelimeler cam kırığı gibi birikti boğazımda
Yutkunuyorum Konuşamıyorum

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Korkar İnsanoğlu

Hepimizin kendisiyle çeliştiği durumlar olmuştur. Yaşadıkları ile hayalleri arasında çeliştiği zamanlar. Böyle durumlarda hep bir kaosun ortasında bulur insan kendini. Bazen saçma sapan davranır. Görünen ile hayalleri öyle farklıdır ki, o hayallerini gördüklerine uyarlamaya, bir nebze de olsa onu yaşamaya çalışır.

BİLİR ASLINDA İNSANOĞLU;

Bilir ulaşamayacağını fakat ulaşmasa da ona dokunabilmeye çalışmak hissi bile mutlu eder kişiyi. Doğruyu söylemek gerekirse mutlu da değildir aslında. Kendini kandırıyordur, dş dünyasında. Ara ara gerçekler bir tokat gibi çarpsa da yüzüne, aldığı darbeye aldırıyor yine bildiğini okuyordur.

DEDİM YA KENDİNİ KANDIRIYOR;

Oysa görmek istediği, yaşama uyguladığı hayalleridir, düşleridir. aresizdir bir anlamda. Sorunu bilir, çözümü de bilir fakat bir türlü uygulamaz. Daha doğrusu uygulamak istemez.

KORKAR İNSANOĞLU;

Kendine kurduğu mutluluk oyunun bozulmasından korkar. Bu oyunu kendi yazmıştır. Başrol de kendisidir, ynetmende. İzleyende kendisidir, alkışlayan da. Diğerleri figrandır hep. Gelir geçer bu sahneden. Asla kapanmasını istemez o perdenin. zm kapatmaktır oysa. Hiç istemez gelmesin o dramatik replikler.

KANDIRIR İNSANOĞLU KENDİNİ;

Sonunu bile bile ateşle oynar deyim yerindeyse. Kaçıncı yanıştır bu oysa sayısını unuttuğu.

YİNEDİ YÜRÜR İNSANOĞLU;

Bile bile, isteye isteye ateşin üzerine yürür insanoğlu. Ve sonunda elinde bir avuç gözyaşı, birkaç güzel anı kalana dek yürür. Taki kendi kendine kurduğu oyunda acı sonu görene, yüreği acıyana dek. Daha doğrusu kendi ipini çekene dek.

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena zkan

Kronik Şikâyet Polikliniği

Hastanenin 404 numaralı odasıdayım

Teşhis: Şikâyet Aşısı Direnci.

Duvarlarda asılı raporlar

"Nefes alırken bile sızlayan ciğerler,
Eklemlerinde paslanmış 'keşke' çıtırtıları"

Hemşire, tansiyon aletini sardı bileğime:

"180/110 şikâyet," dedi, " damarlarınızda gezen bir isyan."

Doktor röntgen filmine baktı

"Kemiklerinizde kırık hayaller,
Akciğerinizde sigara değil, bitmeyen 'neden' dumanı birikmiş."

Reçeteme şunları yazdı:

Günde üç kez sessizlik, gece yarısı bir çay kaşığı umut.

Ama eczaneler kapalıydı, şikâyetlerim kendi kendini klonluyordu.

Beyaz önlüklü bir robot kol, dilimin altına termometre koydu.

"Ateşiniz yok, ama diliniz volkanik kül püskürtüyor."

MR çektiler

Beynimde kuyruğunu yiyen bir yılan,

Kulağıma fısıldıyordu

"Şikâyet etme ki, şikâyet etme!"

Tedavi başarısız.

Hastane yatağında dönüp duruyorum

Tulumumun üstünde yazan "Hasta No: Sonsuzluk."

Serumdan damlayan, tuzlu bir "ah" tıkiyor damar yolumu

Beni ameliyat masasına aldılar sonra

Neşter, göğsümdeki "ama"yı kesiyordu

İçinden çıkanlar ise

Bir kavanoz gözyaşı, iki paket pişmanlık,

Ve ütüsüz bir gömlek "Yarın giyerim" diye bekleyen

Şimdi taburcu oldum,

Cebimde özgürlük reçetesi

"Şikâyet etme, şikâyet etme, şikâyet etme..."

Aynaya bakıyorum:

Yansımam bir kayıt döngüsünde

"Merhaba, nasılsınız?"

Dilimde zoraki söylenen "İyiyim, İyiyim, İyiyim."

Huban Asena Özkan

Kurban Bayramı

Öpecek bir elin varsa hayatta
Koşar sarılırsın ahde vefada
Anne Baba Kardeş hepsi yanında
Şükürler edersin bayram sabahı

İmanın kuvveti bismillah başı
Gönül huzur dolar tekbirdir hası
Değmez İsmail'e bıçaklar paslı
Koçlar kurban olur bayram sabahı

Camilerden gelir niyazın sesi
Namazlar kılınır İslam'ın farzı
Kesilen kurbanlar Allah rızası
Sofralar kurulur bayram sabahı

Elemi kederi unuttur mümin
Kucaklaşır herkes bayramdır bugün
Bu günleri daim göstereyim Rabbim
Dualar edilir bayram sabahı
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kül ve ığlık

Gözlerim doldu taş oldu
"Ağlamak yasak!" dediler,
Çakıl taşına döndü damlalar, birikti boğazımda
Yutkunamadım, tüküremedim...

Sırtıma yükledikleri bir ölünün sandukası,
İçinde çürüyen çocukluğumun oyuncağı,
"Neden böyle surat asıyorsun?" diye sordular,
Güldüm dudaklarımda kırık bir ayna,
"Hiç..." dedim, toz oldu, uçtu!

Geceleri, rüyalarım bir mezarlık bekçisi
Kovalıyor beni fakat ölüer değil,
Geçmişimin gölgeleri...
Uyandığımda, yastığım ıslak değil,
Gördüğüm kül sönmemiş, bir yangının armağanı.

Kaçtım, bir nehir gibi aktım,
Ama dönemeçlerde
Hep çakıl taşları, paslı bir kilit,
Bir çocuk ağlaması
"Uzaklaş" diye bağırdım
Dağlar yankılandı "Kal!"

Yeni hayatım, bir anka kuşunun kanadı
Yakmaya çalıştılar "Külkedisi ol!" diye.
"Neden titriyorsun?" dediler,
Islık çaldım içimdeki fırtınayı susturmak için,
"Rüzgâr," dedim, "camları sallıyor..."

Çaresizlik, bir kuyunun dibinde
Bağırıyorum, yankım bile dönmüyor.
Ellerim duvarları tırmalıyor tırnaklarım kırılıyor,
Kanım duvara çizdiğim bir harita
Çıkış yok!

İçine kapanmış suskunluğun sokaklarında yürüyorum
Göğsümde çürük bir elma,
İçi kurtlu, dışı kırmızı.
"İyi misin?" diye tekrar sordular,
Sıktım dişlerimi dilim kanadı
"İyiyim!"

Şimdi, bir aynanın karşısında
Suratım düşüyor, tutamıyorum.
"Yeter!" diyorum, "Yeter!"
Ayna kırılıyor sesimin yankısında
Her parçada bir başka ben
Biri ağlıyor,
Biri gülüyor,
Biri ölüyor...

Maskem düştüğünde
Altında bir çocuk vardı,
Sirtında küller,
Avucunda bir kıvılcım.
Rüzgâr üflüyor,
Ama o,
Yumruğunu sıkıp
Küllerin ortasında bir ateş yaktı
Yalnızlığımı ısıtan, geçmişini yakan...

Huban Asena Özkan

Küllerimden Doğdum

Karanlık bir geçmişin gölgesindeydim,
Her adımında yankılanan çığlıklarla.
Sessizliğin en keskin haliydi,
Çocukluğumun koridorlarında.
Kırık bir aynada arardım yüzümü,
Her çatlakta başka bir acı gizli.
Gözlerimde yağmurlar birikirdi,
Ama o yağmurlar hiç bahar getirmedi.
Sonra bir gün, bir ışık belirdi,
Bir el uzandı gölgelerime.
Sıcak, insan olmanın unuttuğum anlamı gibi,
Ve ben, kendimi yeniden öğrendim.
Mucizem dediğim sen,
Zamanın yaralarını sardın.
Küllerimden doğmayı,
Kendi küllerimle alevlenmeyi öğrettin.
Şimdi, geçmişin zincirleri birer anı,
Acılar bir öğretmen gibi arkamda.
Mutluluk gerçekten varmış,
Ve ben onun sesini, seninle duydum.

Huban Asena Özkan

Mahvettin Trafiği

Nereden aldın yahu söyle bu ehliyeti
Bakkal mı verdi yoksa kasaptan mı zimmetli
Bir manevra için ki duman ettin ortayı
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Olmaz hocam olmaz ya park edilmez oraya
Boşuna mı koyduk biz bu dubayı buraya
Geri geri gelirken bir de baksan aynaya
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

De hele hocam bana nedir ki direksiyon
Dikiz aynalarından yapılmaz koleksiyon
Bas frene yokuşta, olmaz öyle aksiyon
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Katlada cebine koy istersen arabayı
Uçak pilotu yapmaz inan böyle tafırayı
Halinden haberi yok nasıl da kabadayı
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Hocam otopark bura giriş bak sağ tarafta
Kapalı da yer yok ki açık olanda ara
Dedim söz dinlemedin sığmaz araç oraya
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

En lüks araçta olsa aman tedbirsiz olmaz
Kurallara uymayan inan hükümdar olmaz
Velhasıl işin özü herkesten şoför olmaz
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Huban Asena Özkan

Muhtacım Sana

Mevsimsiz açar mı sevda çiçeğim
Bahara erer mi hazan yüreğim
Bilemem yazar mı küstü kalemim
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Ömür boyu sen ol başımın tacı
Sevdiğim gel artık bitsin bu acı
Şu kara bahtımın sensin ilacı
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Sevda ateşinde yansa yüreğim
Yağmur bulutları gibi gözlerim
Sensizken üşüyor şimdi ellerim
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Yüreğime hasretin korunu salan
Yoklunda ocağım oluyor talan
Sensizken mutluluk inan ki yalan
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Ömrüm vefa etse gelsem yanına
Bir görsem yüzünü şifa canıma
Veba olsa sonu girse kanıma
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ne Zaman Gelecek Gönüme Bahar

Sevdanın kahrını çektim yıllarca
Ne zaman gelir ki gönüle bahar
Hasreti birikti oldu tonlarca
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Gelincikler açmış bizim tarlada
Toprak gelin olmuş hep buralarda
Ben ise ömrümü çekmişim dara
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Kapkara bahtımın kalan isiyle
Derdimi anlattım kalem sesiyle
Yüzümün suyunu çaldım nağmeyle
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Mutluluk çok uzak kentlerde kaldı
Huzurun yerini hep keder aldı
Başımı olmadık belaya saldı
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Feleğin kalmamış gözlerinde fer
Bu savaşta keşke kazansam zafer
Sevda cennetinde olsam muzaffer
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Sanmayın bu devran hep böyle sürer
Sevdanın dumanı başında tüter
Biri gelir yüreğin karını kürer
İşte o zaman gelir gönüle bahar

Huban Asena Özkan

Neden Sevdiğim

Başkasından duydum yandı yüreğim
Bir benden saklamış demek sevdiğim
Yoksa bir şey mi var şüphe ettiğin
Neden bunu benden gizler sevdiğim

Nefes alamam ki tıkanır canda
Sen hasta isen ben ölürüm burda
Diken olur yatak haram uykumda
Neden böyle solgun bakar sevdiğim

Dualar ettimde kabul oldu mu
Namazlar kılınca huzur buldu mu
Doktorlar çareyi senden kesti mi
Neden cevap vermez bana sevdiğim

Anlatsın isterim anlatmaz bana
Olmak istesem de koymaz yanına
Benden başka derman var mıdır sana
Neden söylemez ki derdin sevdiğim

Ömrümden alsında katsın ömrüne
Rabbim şifa sunsun benim yârime
Öl dese ölürüm onun yoluna
Neden inanmaz ki bana sevdiğim

Yosun gözlerinde acılar varmış
Bedeni sancılar içinde kalmış
Çaresizim bütün yollar bağlamış
Neden gelme derki bana sevdiğim

Aklımda sorular uyutmaz beni
Hayallerim artık avutmaz teni
Ben mi anlamıyorum acaba seni
Neden bulmacadır benim sevdiğim

Huban Asena Özkan
17.09.2021
Saat : 15:09

Huban Asena Özkan

Neyleyim

Taşıma su ile dönmez değirmen
Kurumuş bahçeme gülü neyleyim
Dünya denen yerde murat görmeyen
Şu kara bahtıma alı neyleyim

Çileyi dost bildim ahir ömrüme
Kaderim gülmedi bir kez yüzüme
Sevmiyorum diyen ben o zalime
Tatlı söz söyleyen dili neyleyim

Ömrümü harcadım uğruna senin
Mutluluk uğrar mı semtime benim
Ucu yanık kelim yazmaz kalemim
Ulaşmaz mektupta pulu neyleyim

Zalimin zulümü revamı kula
Sahip olsa bile dünya malına
Derdine derman yok ise canda
Huzura ermeyen yolu neyleyim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

O Yar Gelmedi

Sevdası içimde sızlıyor yara
Nazını çekmedim başıma bela
Yüreğim hançerle vuruldu ama
İzler geldi geçti o yar gelmedi

Ölürüm sevdiğim gelmezsen dedi
Arkasını döndü kendi terk etti
Musalla taşına bıraktı beni
Yıllar geldi geçti o yar gelmedi.

Aşkın narı ile yansa yüreğin
Rüyaların süsü kara gözlerin
Kılıçtan keskindir bana dillerin
Yaram geldi geçti o yar gelmedi

Allah'ım kimseyi düşürme gama
Etme sevdiğinden gönlü fukara
Mecnun gibi leyla arattı bana
Tarih geldi geçti o yar gelmedi

Ecelden öteye var mıdır bir yol
Mezarımda biter dikenli bir gül
Okunmaz selası gariptir bu kul
Ömür geldi geçti o yar gelmedi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Okunmasın Usta

Herkese bir hisse düşerken sevgiden
İnsan hislerinin içinde nasıl ölür usta
Çözüp düğümlerini yalnızlığın
Her mısrasında sevgiye döküp aşkı
Yazan kalemi kırıp, yazılan kâğıdı yırtıp
At bu şiiri çöpe; okunmasın usta

Bir cümle arasında unutulmuş gülüşleri
Kaldır sayfalardan
Kıştan, bahardan, yazdan
İki yüzlü dizelere sinmeden sil gitsin usta
Aşkın en ince ayrıntısına kadar yazıldığı
Sonbahar yağmurlarında ıslandığı
Ve sonrasında ayrılıkların en mükemmelinin yazıldığı şiirleri
Yırt gitsin; okunmasın usta

Hiç değilse bir kerecik olsun tutunmak gereken umuda
Bambaşka yerlerde yalnızlıktan acıyan cana
Alaca akşamlarının uzadığı şehre
Elveda demeden
Bir sayfada temiz, bir sayfada kirli
Göğü kucaklayıp getiren
Sigaranın ucundan düşen kül gibi
Yazılmış şiirleri yak gitsin usta

Neye yarardı kâğıt, kalem
İnsanı aldatmaktan başka
İnsan düşmüşse yalan bir aşka
Acı aydınlanırken lambanın ucunda
İki ayrı gemide kalan ruhlara
Bir arada yürümeyi beceremediğimiz yol boyunca
Kendinden taşınmış vicdanlara
Adanmış şiirleri
Sök sayfalardan; görülmesin usta

İçinde ufak bir duygu taşımayan üzgünlere
Kahroluşlara aldırış etmeyen
Bütünüyle mutluluğa değinmeyen
Kördüğümleri İskender'in kılıcı olmadan çözemeyen
Acılara alıştığımız günleri dizelere dökemeyen şiirleri
At çöpe okunmasın usta.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Öğretmen

Elinde tebeşir kara tahtada
Bilgi ırmağından akar öğretmen
Öğrencileri hep gönül tahtında
Karanlığa ışık yakar öğretmen

Oku diye başlar kitabın başı
İlimin irfanın ondadır tacı
Verdiği emekler olur mu zayi
Nakış gibi bilgi dokur öğretmen

Anlatır sabırla her bir konuyu
Yüreği eğitim aşkıyla dolu
Anlamadın mı sor usanmaz gönlü
Cehaleti sabırla yıkar öğretmen

Bilgi heybesini dolduran sensin
İyiye güzele yönlendirensin
Aydınlık günlere nefer olansın
Geleceğe temel atar öğretmen

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölüm Fermanı

Kaç yarın oldu bak seni beklerim
Verdiğin sözlerin nerde sevgilim
Gülleri soldurdun ömür bahçemin
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Şabahlar olunca ezan okunur
Ömür dergahımda çile dokunur
Kara toprak mı o beni çağırır
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Seviyorum dedin yalan söyledin
Büyük umutları viran eyledin
Şimdi ocağıma baykuş tünettin
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Yolları gözlerim bir gelsen şimdi
Tatlı söz söyleyen diller kimindi
Bir senin sayende yüzüm gülerdi
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Dualarım sana yar mutlu ol daim
Aklına gelmesin bu garip halim
Dermansız derdimi bilemez alim
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölüm İlanım

Yüreğimi okumuşsun sen
Baktığım her yerde seni arıyorum
Bıktım ben bu hayatı yaşamaktan
Mutluk imkânsız benim için
Neden yaşıyorum ki ben
Sen yokken
Nefes bile alamıyorum
Boş veriyorum sonra
Haber getiren posta güvercinleri
Tokat gibi çarpıyor
Haykırıyorlar gerçeği
Ara ara yazıyorum sonra
Ne alakası var şimdi ölmekle yazmanın
Şeni yazamıyorsam
Öldüm zaten yaşamıyorum ben

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölürdü Kelebekler

Ve öyle bir an geliyor ki
Söküp atıyorsun kalbini
Acıyla yüzüp kederle sevişip
Duygusuzca düşüyorsun
Çizdiğin yolun
Bitirdiğin noktadan olmadan
Gidersin işte

Var olmak
Yok olmak kadar güçlü kılmaz seni
Sessizliğin içinde
Çığlığın dışında
Ah bir de kıyısı olmayan deniz ortasında
Batarsın beklentisi olmayan yüreğini kanatıp
Gidersin işte

Anlatmak her şeyden yaşar gibi birazcık
Azıcık
Minnacık
Tutunmak Aşka Ağustos sıcağında üşür gibi
Düşüncelerin tutsak
Hislerin aksak
Sonuçsuz
Anlamsız
Değersiz
Biraz da boşalmış içinle
Gidersin işte

Göremediğimiz gerçek
Yalana hapsolürken
Yanlış anlaşılma tedirginliğiyle
Ölürdü kelebekler
Düşünce seyrinde
Keşkeler saatleri bükerken
Dolmadan bir yüreğe kıyılırdı umut kırıntıları kavuşma arzusunu taşıırken
Ve unutamadığımız ne varsa yüklenirdi sırtımıza
Ve zincirleri uzun prangalarla kendine zorlu
Başkasına kolay
Yaşama isyankâr
Biraz can yücel
Biraz da Neyzen Tefvik gibi dilimizde küfür
Giderdik işte.

Huban Asena Özkan

Ölürsem Şehidim Kalırsam Gazi

ÖLÜRSEM ŞEHİDİM KALIRSAM GAZİ

Vakit harp zamanı cenk çanı çalar
Yiğitler düşmana korkuyu salar
Vatan aşkı ile yürekler yanar
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Savaş meydanları yiğitler eğler
Analar gururla askere yollar
Helaldir vatana dökülen kanlar
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Muhammet'ten gelir bizim adımız
Mustafa Kemal'dir şanlı soyumuz
Vatan için feda olur canımız
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Düşmanlar kuşatsa dört bir tarafı
Yenilmezdir Türkün çelik bileği
Geçidi olmayan yurttur burası
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Bir kez ölürüz de bin kez doğarız
Düşmanın başına bizler belayız
Vatan bayrak deriz yola çıkarız
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Doğusu batısı cepheye koşan
Ölmek şereftir ki serde var iman
Kaderde var ise sağ olsun vatan
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Kalmasa bile hiç taş üstünde taş
Bir yiğit kalsa da eğilmez bu baş
Doğrultur namluyu söylediği marş
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ömür Dediğin

Dokuz ay geçirdik anne karnında
Dünyayı tanıdık onun koynunda
Nazlı bir çiçektik anne yanında
Basamak sayıyor ömür dediğin

El bebek gül bebek büyüdük öyle
Sandık ki hayat hep geçecek böyle
Gam yüklü heybeyi koyduk köşeye
Çiçekler saçıyor ömür dediğin

Hayatın dümeni hep bizde sandık
Cahildik dünyanın zevkine kandık
Türlü alemlerde biz keyfe daldık
Su gibi akıyor ömür dediğin

Sonunda baktık ki saçlarda beyaz
Ne o bahar kalmış ne de o ilk yaz
Ağıt çalıp söyler duvardaki saz
Derde dert katıyor ömür dediğin

Huban Asena Özkan

Özge'nin Ardından

Hayat bu bir varmış bir yokmuş işte
Daha dün seninle aynı sahnede
Hürmüz'ün boynuda büküldü işte
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Aklıma geliyor o şen kahkahan
Dilinin sivrisi başında belan
Bak öksüz bıraktı Erkol'u hatan
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Bu kadar kızacak sanki ne vardı
Çekip de gitmenin zamanı mıydı
Görecek daha ne günler vardı
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Silahi doğrulttum bak ben Haydar'a
Hıçkırarak ağla der, Baran hoca da
Şimdi annen ağlar bakıp toprağa
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Antigone dedik oldun kraliçe
Hadî ezber yap da öyle gel Özge
Covit de geçecek bekleriz bizde
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Sonunda Ekol `de kaydın silindi
Oyununda roller bize verildi
Bilemedik ki bu seni son görüştü
Nurlar içinde ol sözüm yok artık.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Pazarcı Kadın

Biraz hüzün, biraz gözyaşı, bir tutam acı koydum kefeye
Uzattım tezgahın diğer tarafına,
Muhabbet olsun sordum; Ne yapacaksınız bunları?
Şairim dedi kadın, üç kuruş uzatırken bana
Ölmaz dedim, bir şiirlik katkım olsun o zaman
istemem para falan

Elinden tutmuş ağlayan çocuğunun, gezerken pazar yerinde
Göz göze geldik haliyle
Bir kilo yalnızlık iki şer kilo kimsesizlik ve öksüzlük alacam dedi
Versem dedim onlar çok pahalı
Ver dedi ısrarla
Annesi öldüğünden beri benim terazim şaştı.
Birazda çaresizlik tattım adama
Bunlar ayrılmaz birbirinden
çok yakışacak çocuğun gözlerine

Umutsuzluk sordu biri,
Dedim bana kadar kaldı
Versen olmaz mı neyse ödeyeyim parasını
Para eder mi bilmem ama
Madem istedin 300 Gr yeter mi?
Yeter dedi.
Sular büyütürüm ben onları

Toplarken tezgahı akşamüzeri
dikkatimi çekti pazardan arta kalanları toplayan biri
Üstü başı tertemiz kadının
Utangaçlık doluydu çehresi
Çağırdım kadını
Gelin hanımefendi çıkma duygular bu kasada
Seçin alın istediğinizi
Nemli gözleriyle bakarken bana
Mahcubiyet içinde bir teşekkür süsledi cümlelerini
Tüm duygulardan alırken üçer beşer
Birden döndü sordu bana
Yoksullukta var mıydı bu tezgahta acaba
Göremedim burada
Dedim var ama kilitli kasada
Satmıyorum ben onları
Şey dedi
Başka bir tezgahtan dökülen ayıptan almıştım
Birazını size bıraksam verir misiniz onları
Peki dedim Tek ayıp bu olsun
Bırakın oraya
Alın işte hepsi burada yoksulluğun
Tüm ayıpları aldım kadından
boşalttım çöp kutusuna
Giderken seslendim arkasından
Salı günü erkenden uğrayın bana

Sipariş verdim haftaya
Mutluluk, umut, sevgi, saygı ve insanlık olacak bu tezgahta
Seçilmeden alın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Pencerenden Görüldüğü Kadar Hayat

Hepimizin kendisiyle çeliştiği durumlar olmuştur. Yaşadıkları ile hayalleri arasında çeliştiği zamanlar. Böyle durumlarda hep bir kaosun ortasında bulur insan kendini. Bazen saçma sapan davranır. Görünen ile hayalleri öyle farklıdır ki, o hayallerini gördüklerine uyarlamaya, bir nebze de olsa onu yaşamaya çalışır. BİLİR ASLINDA İNSANOGLU. Bilir ulaşamayacağını fakat ulaşmasa da ona dokunabilmeye çalışmak hissi bile mutlu eder kişiyi. Doğruyu söylemek gerekirse mutlu da değildir aslında. Kendini kandırıyordur, düş dünyasında. Ara ara gerçekler bir tokat gibi çarpırsa da yüzüne, aldığı darbeye aldırıyor yine bildiğini okuyordur. DEDİM YA KENDİNİ KANDIRIYORDUR. Oysa görmek istediği , yaşama uyguladığı hayalleridir, düşleridir. Çaresizdir bir anlamda. Sorunu bilir, çözümde bilir fakat bir türlü uygulamaz. Daha doğrusu uygulamak istemez. KORKAR İNSANOGLU. Kendine kurduğu mutluluk oyunun bozulmasından korkar. Bu oyunu kendi yazmıştır. Başrol de kendisidir, yönetmende. İzleyende kendisidir, alkışlayan da. Diğerleri figürandır hep. Gelir geçer bu sahneden. Asla kapanmasını istemez o perdenin . Çözüm kapatmaktır oysa. Hiç istemez gelmesin o dramatik replikler. KANDIRIR İNSANOGLU KENDİNİ. Sonunu bile bile ateşle oynar deyim yerindeyse. Kaçınıcı yanıştır bu oysa sayısını unuttuğu. YİNEDE YÜRÜR İNSANOGLU. Bile bile, isteye isteye ateşin üzerine yürür insanoğlu. Ve sonunda elinde bir avuç gözyaşı, bir kaç güzel anı kalana dek yürür. Taki kendi kendine kurduğu oyunda acı sonu görene, yüreği acıyana dek. Daha doğrusu kendi ipini çekene dek.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Perişan Bir Yürek

Yıkılan evin enkazında sadece iki çocuk ayakta kaldı.
Geçmişin girdabına savrulmuş yüzükler, parçalanmış albümler
Ama acı yok, rüzgâr sildi tüm küflü izleri,
Bir sandal gibi süzüldüm çocuklarımların gözbebeklerine.

Yeni bir hayat, beyaz bir tuval
Fırçam titriyor, "bilinmez" in rengini karıştırırken.
Sabahları güneş doğmuyor artık
Kendi güneşimi boyuyorum ufkun çizgisine,
Sınırlarım kadar büyük

Sonra bir akşam,
Ömrünün yarısını bir bavula sığdırmış
Yürürken ay ışığına çıktı karşıma
Gözlerinde eski savaşların haritası,
Ellerinde paslı anahtarlar.
"Ben de yoruldum," dedi,
Ama kök salacak toprak arıyorum."
İkimiz de kırık pusulaydık,
Aynı yıldızla kilitlenmiş

Bir bahar sabahı hiç hesapta yokken,
Çorak toprakta filizlendik
Sonbahar yapraklarıyla beslenen
Bir ilkbahar çiçeği gibi.
"İnan," dedi, gönlümün makamı
Bu kez ateş değil mutluluk yağmuru yağın

Bir şölen kurdum,
Masada tüm geçmişler çürümeden durdu
Annem, "İyi ki geldin," dedi ona,
Kırık aynada yansımam,
İki gülüşü birden taşıyordu
Bir "artık", bir "daima"

Ama sevdiceğim,
Sessiz bir nehir gibiydi altı girdaplarla dolu,
"Sular niye bu kadar durgun?" diye sordum.
Bir fırtına koptu ansızın
"Ben denizim," dedi, "dalgalarımı susturamazsın!"
Ve kayboldum kendi mahsunluğumda

Şimdi yanıyorum
Küllerimden doğamayan bir anka kuşu,
Kanatları tutuşmuş bir mektup gibiyim.
Dön! diye haykırıyorum geceye,
Ama sesim, duvarlara çarpıp geri dönüyor
Dönemezsin, Dönemezsin, Dönemezsin...
Çünkü aşk, bir yangın çemberiydi,
Küllerinde boğulan, pişmanlığın dumanında savrulan
Geriye kül rengi bir yalnızlık ve yanık bir bahar kokusu bırakan.

Huban Asena Özkan

Röntgenin Ötesinde.

Baktım sana,
Bir röntgen filminde silüetini arar gibi,
Kırıklarını görmek için değil,
Ruhunun kemikleşmiş yaralarını çözmek için

MR'da döndü frekanslar,
Manyetik alanın içine sıkışmış duyguların,
Her taramada yankılandı,
Bir kalbin ritmiyle titredi ekran:
Aşk, sol ventrikülde sıkışmış bir kontrast maddeydi
Belki de,
Damarlarında dolaşan yasaklı bir elektrik...

BT'de kesit kesit inceledim seni,
Beynin labirent gibi sokaklarında kayboldum,
Düşlerin hangi lobda saklıydı?
Hangi hüznün gri maddeye işlendi?
Frontal kıvrımlarında gördüm
Çocukluğunun tozlu oyuncaklarını,
Öksipitalde ise kapıyı çalan hayaletler...

Ultrasonun sessiz dalgalarında,
Zamanın göremediğini gördüm:
Bir anının derinliklerde yankılanışını,
Yarası iyileşmemiş bir gebelik gibi
Şişip sönen umutları...
Kalbin kaçınıcı haftada durdu?" diye sordum,
Monitördeki siyah-beyaz kumlar cevap vermedi.

EKG'nin dikenli çizgileri
Göğsüne yapıştırılmış yapay öfkeyi ele verdi
Her QRS aralığı, kaçırılmış bir 'özür'dü belki de,
T dalgası ise
Seni terk eden annenin arka bahçede unuttuğu kırık salıncak...

Endoskopinin ışıklı hortumu
Midenin karanlık tünellerinde bir çocuk cesedini aradı:
Yuttuğun o 'sen değilsin' cümlesi
Şimdi nerede paslanıyor?"
Bağırsakların kıvrım kıvrım utanç haritasını çizerken,
florasan ışıkta terli ellerim titriyordu.

Doktor değilim ama teşhis netti:
Sen geçmişine sıkışmıştın,
Her organın başka bir hikâyenin kesilip biçilmiş parçasıydı.
Karaciğerinde alkol değil, pişmanlık birikmişti,
Akciğerlerin ise keşke"lerle genişleyip daralıyordu.

Belki de tıbbi görüntüleme yetmezdi sana,
Ne kontrast madde çözebilirdi içini,
Ne de yüksek çözünürlüklü bir film.

Çünkü bazı yaralar skalpel ile değil,
Şiirin kanamayan bıçağıyla açılır,
Ve ancak yüreğin stetoskopu
Duyar o fısıltıları

Ben, monitör karşısında gölgelerin tercümanıyım
Radyoloji teknisyeni dedikleri.
Kemik dansitesinde sayarken kırık kaburgaları
Bir annenin sütündeki acıda, sevginin mineral eksikliğini,
Prostat görüntülerinde
Bir babanın sustuğu cümleleri okurum.
Raporuma yazdığım her **"normal sınırlar"**,
Bir hayatın anormalliğine düşülmüş dipnottur aslında

Huban Asena Özkan

Ruhun Düşen Notaları

Niye duymuyorsun kalbimin kayıp frekansını?
Ruhum bir piyano, tuşları dilsiz,
Hayallerim bir akustik gitar, telleri paslı
Bedenim çalınmış bir melodinin enkazı...
Yankılanmıyor bu odada.
Neden?
Neden bu sessiz çılgılık
Neden ritimsiz bu yangın?

Diyorum ya, gökyüzü bir nota sehпасı
Notalar düşüyor yağmur gibi,
Bulutlar *do diyez, rüzgâr fa bemol...
Ama ben
Kör bir nota gibi sıkışmışım araya,
Islak bir kâğıt parçasıyım,
Mürekkebim dağılıyor
Nefesim yetmiyor
Soluk alıp verişim bir metronomun sarkacı.
Sol elim sağ elimi tanımıyor...

Adımlarım yürüyen merdivende geri geri sayan bir çocuk
Yukarı çıkıyorum, aşağı düşüyorum.
Neden ?
Neden dengem karanlıkta bir körün bastonu gibi sendeleyip duruyor?
Neden bedenim hep yarım adım geride?
Neden?
Neden uyumsuz bu dans?

Gecenin karasında, ruhum bir ateşböceği gibi yanıp sönüyor,
Ama ışığı yetmiyor kendi gölgemi aydınlatmaya...
Neden?
Neden bu karanlık bana ait?
Neden yıldızlar bile uzak?

Diyorum ya, ruh ritim tutmazsa beden bir enkaz!
Kırık teller, bozuk tuşlar, kopuk kablolar,
Bir stüdyo terk edilmiş
Bir sahne toz içinde...
Derken, bir çocuk çıktı, sahenin ortasına
Elinde kırık bir keman,
Tellerini söküp bana uzattı
"Al," dedi, "suskunluğunu bağla şu tellere"...
Fakat ben
Mikrofona sarılmış,
Bir bıçak sapladım ses tellerime

Huban Asena Özkan

Rüyanın İçinde Kaybolmuşuz

Kabul görmemiş gerçeğin sancısıyla alev alev yanıyor nehirler
Yorgunuz
Daralıyor içimiz
Bozmuşuz tüm ezberleri
Aşka sürgünlüğün kapısında Durmuşuz
Aaaah ulan bir de kalplerin en ücra yerinde hüzüne yüz sürmüşüz
Ahhh ah ölümün var olduğunu düşünüp de yaşama mahcup olmuşuz
Ne hislerimize
Ne düşlerimize
Ne de düşüncelerimize
Suskunluğun düğümünü çözdürememişiz
Daha çok söyleyeceklerimiz var derken

Sen
Ben
Biz
Ya hu hepimiz
Aynı rüyanın içinde kaybolmuşuz
Hasretin önünde
Yahut diğer ucunda
Savurup karanlığı
Nedenli nedensiz sessizliğe
Kurban gitmişiz
Ulan öfke gölgesinde
Faili meçhule kurban gitmişiz
Sahipsiz
Sevgisiz
Eski bir avluda kalmış umutsuz
Sanki yok gibi
Sanki eksik gibi
Şanki dile gelmeyen söz gibi
Öylesine deniz mavisine hasret
Öylesine bahar kokusuna hasret
Öylesine filizlenen bahara hasret
Öylesine ince bir rüzgarla savrulan

Ahhhh ah şiirlerin kalbine taht kurmuş şair
Ah yılların yorgunluğunu omuzunda taşıyan ozan
Söyler misiniz
Kaç yerinden ağrır şiirler
Kaç hasrete bölünür türküler
Gün ışığında seviyorken
Akşam karanlığında seviliyorken gülüşlerin hayalini kuruyorken insanlar
Uzun yollar
Derin çukurlar
Başa çıkılmayan bir boşluğun kederi
Kaç hüznü doğurur
Kaç neşe öldürür
Yaşama sevinciyle baktığı pencere kenarında
Hani terk edilmişliğin koynunda uyurken
Hani çocukluk günlerine hasret duyarken

Ve Şimdi
Ve sonra
Ve daha sonra
Ve kendi içine çekilirken
Ve firari rüzgarlarla savrulurken
Ve yanıldım derken
Ve geri dönmeyeceğini
Bildiklerinin ardından su dökerken
Ve sonsuz bir esarete kurban giderken
Hangi fedakarlıktan söz edebilirdik
Güzel günleri cehenneme çeviren
Umudu bitiren darağacı kurulurken
Yüzümüze iki kere çarpan rüzgâr gibi
Mayıslara merhaba demek
Hayallerimizi çalanlara
Hoş geldin safa getirdin demek değil de nedir ki
Acıları yarına ertelemek gibi
Bağımsızlığımızın kalemi kırılır gibi
Zindana düşmüş
Pranga vurulmuş.

Huban Asena Özkan

Sağlam Dost

ŞAĞLAM BİR DOSTU OLMALI İNSANIN.

Öyle yolda selam vermek için falan değil, nerde olsa, İçini dökebileceğin biri. Çünkü bazı dostlar vardır aileden öte. Onlar yalnızca gururlanmak istemezler seninle, bazen seninle, rezil olmak bile isterler. Ve bazı dostlar vardır, sevgiliden de öte. Onlara yalnızca ona olan sevgini değil, hatalarını da anlatabilirsin. Yüzüne vurmazlar, acından öper onlar. En önemlisi de hangi kötü durumda olursan ol, onlara göre Bir çıkış yolu olur. Seni asla yüz üstü bırakmazlar. Hatta aran bozuk olsa bile senin için bir şeyler mutlaka yaparlar. Onlar GÜNLÜK değil, ÖMÜRLÜKTÜR. Böyle sağlam dostlar azdır; ama VARDIR...

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Neden Üzüyorsunuz

SAHİ NEDEN ÜZÜYORSUNUZ

Klasik demeyin sakın dostlarım

Bir kadının karnında başladık biz hayata. Evet, Bir kadın bizim yaşamamız için nefes aldı.

O küçümsediğiniz, o hor gördüğünüz saçı uzun aklı kısa dediğiniz, hani sen anlamazsın dediğiniz, hani sizin komalık yapana kadar dövdüğünüz hatta öfkenize hâkim olamayıp bir de kendinizi onun Azrail'i azledip canını, yaşam hakkını elinden aldığınız kadınlar.

Sonra hani ona ağılık yapan gururunuz var ya, işte hep onları yarattı size kadın. Sizin siz olabilmeniz için oda ezildi bir başkası tarafından. Hayatın sahnelerinde güzel rolleri var kadının fakat hepsini bağırarak yaşatmak zorunda bıraktınız.

Sahi, siz neden üzüyorsunuz kadınları.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Neyim Ben

Kafamda dönüp duran düşünceleri
Anlatsam yazar mı acaba kalem
İçimi kemiren şu hislerimi
Söylemek isteyip söyleyemediklerimi
Bildiğim gerçekleri
Gözünden bakınca gördüğüm beni
Aslında
Her şeyin farkında olduğum halde
Dilimi lâl edişimi
Her gece kafamı yastığa koyduğum da
Karşına dikilip haykırdıklarımı
Yok inandım yazamam da
Söyleyemediğim gibi
Gördüm ki
Harflerin kapısı kilitli
Kelimeler kelepçeli
Ve
Cümleler müebbet yemiş beynimin zindanında
Bir tünel kazmalı bence
İyi de ben mühendis değilim ki
Bu da değildi anlatmak istediğim
Her zaman olduğu gibi
Yine beceremediğim
O hikâye konusu işte
Bak yine unuttum kafam karıştı
Sahi neyim ben

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Siz Kimsiniz

Bir an durup düşünün. Siz kimsiniz; nesiniz? Sadece derinine bir an durup düşünün. Dünyaya ne için geldiniz? Bunu kendi kendinize sorun. Unutmayın ki, anneniz ve babanız sizi zevk için dünyaya getirmediler. Dünyaya gelişiniz bir tesadüf değildir. Bütün tesadüfler, sizin imtihanlarınız için hazırlanmış ortamlardır. Dünyaya sebepsiz ayak basmadınız. Birçok kardeşleriniz içinden yaşam imtihanını veren sadece sizsiniz. Sistem gereği her şeyde bir ilerleme vardır. Sizin siz olabilmeniz için daha kat edeceğiniz yollar varmış ki, dünyaya gönderildiniz. Etrafınızdan hem ders alacak hem ders vereceksiniz. Görevinizin sadece yaşamak ve nesil idamesi olmadığını anlayacak ve bileceksiniz. Çıkış yolunuz, sizin sağ duyunuz ve vicdanınızdır. Oradaki menfi çöpleri temizleyemediğiniz taktirde, bunalımın eşliğinden maddi ve manevi hiçbir şekilde atlayamazsınız. Sizler bulanık bir suyun içinde, neyin ne olduğunu bilmeden çirpiniyorsunuz ve suyu daha da bulandırılıyorsunuz. Bir an akliseliminizle durup düşünseniz, çizeceğiniz yolu daha rahat göreceksiniz.

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Sahiden İyi mi Geceler

Uzun zamandır geceler iyi olmamıştı.

İyi miydi sahiden.

Belki de değildi biz öyle sandık.

Ya da hiç iyi olmamıştır kendimizi kandırdık. İnanmak istedim iyi olacağına kim bilir.

Dışarısı buz gibi

ama benim balkon kapım hep açık.

Kuşlar belki getirir kaybettiğim o duyguyu

Önemli bu

Çok önemli hemde.

Ama içimde şifreli.

Çözmek mi?

Yok ben daha çözemedim ki.

Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık türünden.

Hatta ne yardan geçerim ne serden cinsinden. Olmayacak duaya âmin denilen köprünün üzerinde

Durup seyretmek hayatı belki de.

Ya da ne bileyim öyle işte.

Ama aldırma sen yine de.

Bakma benim deli saçması söylemlerime.

Hem bu değildi anlatmak istediğim.

Küçük bir hikâye konusu.

Ne diyordum ben.

Hah tamam...

İyi geceler

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sana Dair Bir Alfabe.

Sevdanın mürekkebi döküldü kağıda
Her harf bir çiçek, filizlendi avuçlarımda.
Sen söyle, ben yazayım
Aşk mı, hüznü mü, yoksa kırık bir kanat mı?"
Kelimelerle dans eden bir dervişim ben,
Çünkü şiir, sen söyle diye bekler!

Bir bulut getir, onu yağmura çevireyim,
Bir "keşke" ver, nakış nakış işleyeyim.
Diyojen'in fıçısında demlenen özgürlük,
İskender'in gölgesinde gizlenen aşk
Hepsini harmanlar, senin dilinden dökerim.

Şimdi söyle sevgili
Hangi rüzgârı savurmaliyim sahile?
Hangi yıldızı yakmalıyım şiirin masalına?
Bir dize fısılda yeter,
Geri kalanını **kalbimizin ortak alfabesi** yazar.

Alfabeyi ayaklarının altına serdim
Tüm harfleri söktüm cebimden
A harfi avucumda bir aşk mühürü,
B bir buse, *C* çığlık...
"Sevgi"nin S'si* bir güvercin oldu,
"Hüzün"ün H'si* kırık bir merdiven...
Her hece, bir taş; her virgül, bir nefes aralığı
Senin adın *Z*'ye kadar uzanan bir şiir treni:
Her vagonunda bir anımız, her peronda bir "mucize"...
Senin raylarında ilerledikçe yeşeriyor şiir.

Ey sevgili
Sana sunduğum bu sözlük,
Dünyanın tüm metaforlarıyla dolu:
Denizler dudağında tuz, dağlar omzunda kar,
Geceler ise saçlarında bir yıldız kayması...
Senin kirpiklerin şafak nefesin ise melodi
Topla istediğini dilinin gölgesi düşün yeter!

Şimdi şiirin labirentinde
Kaybolmayı göze alanlara bir fenerim ben.
Yeter ki bir harf ışıl dasın,
Yeter ki bir "***belki**" de küllerinden doğabilsin...

Geceleri,
Ellerimle yıldızları dizerken ismini fısıldadım
Kuzey Yıldızı sensin gerisi sadece pusula şaşkınlığı.
Sabahları, kahvemi senin dudağından içtim
Elime bulaşan mürekkep ebedi bir mısraın ilk nefesi
Söyle benim sol yanımda hangi dizayle sonsuzlaşalım?

Huban Asena Özkan

Sana Günaydın

Yazıp yazıp silersin bazen
Harflerle saklambaç oynar kalemin
Ya da neyse işte
Ve öyle
Hadi bir günaydın bırak
Benim için aymayan güne
Sessizce at çığlığını
Bağırsan da duymaz kimse seni
Yazsan okunmaz, okunsa da kâle alınmaz
Cümleler birbirine çarpar bazen
Ses olur dikilir karşına iki damla göz yaşıyla
Boş versene be kadın ne için bu kadar isyanın
Kime susarsın, kime konuşur
Bilmez misin ilişiktir hayatın
Kalk hadi kalk,
Bekler seni,
Dünya denen şu çarkına tükürdüğüm koşuşturmacaların
Denk gelersen sevgiliye, ya da kendine
Rastlarsan bir yerlerde
Söyle bende hala gece.
Aymadı günüm, aymayacak belki de
Sana günaydın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sana Kadar

O kadar bilgili değilim ben
Senden sonrası için bilgim yok benim
Benim bilgim sana kadar
Bütün kütüphanelerimde sen varsın
Hep seni okuyorum ben
Açtığım her kitap seni anlatıyor bana
Dinlediğim bütün derslerin adı sensin
Yaptığım bütün ödevlerim sen
Gel de başka bilgi bekle şimdi benden
Ancak senin filozofun olabilirim ben
Benim bütün bilgim sana kadar
İlkokulda seni anlattılar bana
Üniversite notlarında yine sen vardın
Ben bir tek seni öğrendim
Benim bilgim sana kadar
Gidişimi tabir etsin demişsin
Senden başka bir şey bilmiyorum ki ben
Nasıl tarif edeyim bu kadar bilgiyle
Başka bir bilgi yok ki beynimde
Benim bilgim sana kadar

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sana Yazdım

Bir gün,
Kelimeler susacak sanmıştım,
Ama sen geldin.
Yorgun bir gölge gibi değil,
Sonsuz bir sabah gibi.
Biliyor musun
Gözlerin gibi konuşmaz hiçbir sözlük,
Bir damla yaş dökülür yüreğime,
Anlamlar taşar.
Ellerim,
Kendini unutan saatler gibi üşür,
Ama sen...
Bir dokunuşun zamanın yerine geçer.
Herkes gider,
Sözler biter,
Ama sen,
Hep burada kalırsın,
Kalbimin yazılmamış şiirinde.

Huban Asena Özkan

Sen Anlat Onlara

Kulaklarım çınlıyor, o değildir diyorlar
İnanmıyorum
Sen söyle sevgili,
Sen anlat onlara nasıl özlediğini
Sen anlat, inandır onları
Sen anlat gerçekten terk etmediğini beni
Ben yine kusurlarını görmem
Yine kucak açarım sana
Gitmedim ki hem ben
Oradayım, senin yanında
Kalbinin ta içinde, derinlerde
Elimi tutma yine kızmam sana
Ama ben yorulduğum artık
Sen anlat onlara.
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sen Bu Kalbime Eşsin

Tatlıdır dili baldan
Vazgeçmez gönül yârdan
Cana can katar sevdan
Sen bu kalbime eşsin

Gönül gam çeker sensiz
Ömür biter mi dertsiz
Nefes alamam sensiz
Sen bu kalbime eşsin

Olmaz sensiz heceler
Şiir olmaz geceler
Şana sürgün dizeler
Sen bu kalbime eşsin

Sesimi duyup gelsen
Nasıl sevdim bir bilsen
Gönül bağımı dersen
Sen bu kalbime eşsin

Aç yüreğini bana
Aşkı iç kana kana
Kül oldum yana yana
Sen bu kalbime eşsin

Vazgeçmez gönül senden
Çevirsen de her yönden
Can çekilir bu tenden
Sen bu kalbime eşsin

Sevdiğim sakın gitme
Derdim ol beni itme
Sevgime yazık etme
Sen bu kalbime eşsin...

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sen Yoksun

Aldığım nefes anlamını yitirdi
Hayatımın anahtarını kaybettim buğulu gözlerde
Kendimi, kendime hapsettim
Arada bir çalışsa da firara
Uyma kalbim
Uyma sen aklımın oyunlarına
Ahhh ahhhh sevdiğim adam
Sen varken ne güzeldi oysa
Karnaval yeri gibi renkliydi hayat
Şimdi ise,
Yarım kalan şiirlerim, bitmeyen mısralarım var
Şair kalemim hasta yokluğunda
Harflerim seni çatmıyor, hecelerimden sen çıkmıyor
Sen yoksun
Satırlarım şiir demiyor.
Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Sensiz Şiirler

Gel, gel de ortalık şenlensin
Bitmesin şair kalemimin mürekkebi
Sen gelmezsen
Gelmez ilham perileri
Uyku tutmaz geceleri
Sevemedim ben sensiz şiirleri
Garip oluyor sensizken cümleleri
Sağa sola çarpıyor harfleri
Anlamlı olmalı şiirin içeriği
Sensizken sevemedim şiirleri
Kalem, şiir, mürekkep, harfler
Bütünlüğü yok oluyor sanki
Sevemedim işte sensizken şiirleri
Gel, gel de
Ömrümün mürekkebi gönlüne aksın
Yüreğim şiir olsun yanında kalsın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Serbest İntikam

Bulutlar camlarında ağladığında,
Her damla bir hayal taşır içine
Gece, sırlıklam bir tül gibi sarar odanı.
Yağmur, yalnızlığın mürekkebi,
Sayfalara dökülmemiş şiirlerini yazar.

Düşlerin labirentinde kaybolmuşken,
Saatler çalınmış bir piyano gibi suskun.**
Uyku, bir yabancıya dönüşür yatağında
Bir rüzgârın kıvrımları gibi titrer,
Yarım kalmış bir beste gibi suskunluğa gömülürsün...

Pencereden sızan ay ışığı,
Yastığına düşen bir pusula gibi
Bu gece hayal ettiğin her şey,
Yarın bir nehir olacak,
Ve sen, kayığına binmiş,
Taşacaksın sınırlarından

Sabah, sırlıklam umutlarla doğarken,
Güneş, gözyaşlarını buğday tarlasına çevirecek
Her başak, bir vaat
Dün gece fısıldadığın ad,
Bir çiçek olup açacak,
Ve yıldızlara degecek kökleri

Artık biliyorsun:
Gece ne kadar karanlıksa,
Sabah o kadar bahar kokar.
Bulutlar ağlamayı bıraktığında,
Gökyüzü senin olacak
Kanatlanmış hayallerin,
Vaat edilmiş yarınlara uçacak.

Huban Asena Özkan

Serçenin Gözyaşları

Geceydi, karanlığın koynunda bir kadın,
Yıldızlar şahit, ay sessizdi.
Aşkı yitirmiş bir kalbin sancısı,
Serçenin gözyaşlarında gizliydi.

Oturmuştu bir köşeye,
Sevdayı avuçlarından düşürmüş gibi,
Hüzünle baktı uzaklara,
Gecenin karanlığına karışan derin kederle.

Dert, bir rüzgar gibi esti ruhunda,
Her nefeste yankılandı kırılmış hayalleri.
Ve serçe... bir anda belirdi,
Minik kanatlarında taşıyordu hikayeyi.

Kadın baktı, ama konuşmadı,
Gözlerindeki yaşa serçenin gözyaşı karıştı.
O küçük damla bir denizdi,
Aşkın derinliğini bilenler için sonsuz bir izdi.

Ay utandı bu sahneyi gördüğünde,
Yıldızlar daha parlak yandı o an.
Çünkü bir kadın, aşkın yükünü taşıırken,
Bir serçe gibi kırılğan ama cesurdu içinde.

Blirdi kadın, serçe ağlarsa ölürdü,
O minik damla, bir veda gibi süzüldü.
Sevdanın yükü bir canı alır,
Aşk, bazen sadece kaybedene kalır.

Huban Asena Özkan

Serzeniş

Hep bekleriz bir şeyleri... Bazı bekleyişler mutluluktur, heyecandır...

Bazı bekleyişler çok acıdır... Bir umut sevmeyi beklersin.

En acısı da umut biter, ölümü beklersin!

Günahların en kötüsünden biri hırsızlık. Kim bilir farkında olmadan çalışıyorlar hayatımızdan.

Aldatarak hayallerimizi, yalanlarıyla umutlarımızı, dedikoduyla heyecanlarımızı, kıskançlıklarıyla mutluluğumuzu çalışıyorlar. Geriye yabancısı olduğumuz bir dünya kalıyor. Bazen insan kendini yaşadığı yere ait hissetmez. Çünkü yabancılaşır, kendini kötü hissetmesine sebep olan duygular yüzünden.

Benim de zaman zaman kendimi yabancı bir yerde gibi hissettiğim olmuştur; sanki hayatımı uzaktan izler gibi...

Kimin dokunmasına izin verirsen yaşamına onun parmak izi kalıyor hayatında. Ne kadar çok kişi dokunursa o kadar iz kalıyor aslında.

Bir anlayabilsek insanlara yaklaşmayı. Ateşe yaklaşır gibi ayarlayabilsek. Çocukluktan kalma bir alışkanlıkla elimizi yakıyoruz kimi zaman.

Ruhumun gizli saklı köşelerinde olmak istediğim ben, gerçekleştiremediğim hayallerim, özlediklerim, duymak istediğim sözler, olmak istediğim yerler, gençlik heveslerim saklı.

Bir anlayabilseler, bir bilseler insan ruhu ne kadar derin, içinde ne çok şey saklı.

Biliyorum hayat bana borçlu değil belki de olma olasılığı az olan şeyler istedim için olmayınca üzülüyorum. Hayat uzun bir yol hayallerimi düşüre düşüre yürüyorum....

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sesler

İşte şimdi olmuşuz, olmak istediğimiz yerdeyiz.
Yorgunuz ve bitkiniz
Zorlasak da dalamıyoruz başka aleme
Sesler
Kulamızı tırmalayan sesler
Uyandırıyor bizi gördüğümüz rüyadan
Başka bir rüyaya dalıyoruz
Sesler değişiyor gerçek oluyor her şey
Yaşadığın gerçek,
Hata yapsan da Ahhh çekiyor
Hayalini kuruyorsun sonra, şimdi olmadığımız yerin
Kalıyorsun öyle saatlerce hayal içinde
Hayal içinde hayal yaşar mı insan
Duraklıyorsun sonra
Yüreğin yorgun ve dışarda köpek sesi
Sesler işte
Kulağımızı tırmalayan sesler
Uyandırıyor rüyadan
Ve hayat acımasızca oyna diyor gerçek rolünü
İyi, kötü, başrol, figüran ayırmadan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sessiz Fırtına

İçimde bir düğüm var,
Kökleri geçmişe uzanan,
Her nefeste daha da sıkılaşıyor.
Kaslarım, bir kemanın telleri gibi geriliyor,
Ama bu bir şarkı değil,
Bir suskunluğun yankısı sadece.

Zaman, ince bir zincirle boynuma dolandı,
Her halkasında kayboldu çocukluğum.
Adımlarım ağırlaştı,
Gölgeler bile taşınmaz oldu.
Ve içimde, suskun bir fırtına,
Bir türlü kopmayan bir sessizlik.

Ama gökyüzü her gece değişir,
Karanlığın ardından doğan ışık,
Bir nefes gibi doldurur boşluğumu.
Papatyalar yine açar,
Kırık dallarından umut büyütür.

Zincirler her zaman kırılmaz belki,
Ama yürümeye devam eder insan.
Her adımda bir düğüm çözülür,
Ve ben...
Kendi baharımı yaratırım.

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Röntgeni

Akşam, pencerenin camına yapışmış bir sinek gibi
Vinlayarak düştü kadın, çay bardağının dibinde
Demlik tortusuna bakarken buldu kendini,
Adam ise koltuğun derisinde açılan çatlağı parmağıyla okşadı
İkisi de biliyordu bu yarığın içinde kaybolan seslerin,
Bir daha çıkmayacağını.

Mutfak, buzdolabının tek gözlü ışığı altında
Bir ameliyat masasına dönüştü.
Tezgâhta duran ekmek bıçağı
paslı bir neşter gibi sessizliği yardı.
Kadın, domates dilimlerini tabağa dizerken
Her kırmızı halkada bir çığlık gördü,
Adam televizyonun dudaklarından dökülen
renksiz gürültüye kilitlendi, her kanal, boş bir ayna.

Yatak odasında çarşafklar iki cesedi sararken titredi.
Biri duvarın soğukluğuna biri rüyaların kumlarına gömüldü.
Sabah, kahve kokusu yerine
Küskünlüğün keskin buharı yükseldi fincandan:
Kadın şekeri karıştırdıkça kaşığın çınlaması bir iğne oldu,
Adamın gazetesi katlanmış bir yüzü andırıyordu.

Gün ortasında çamaşır makinesi kendi kendine sallanarak
İçindeki kavgaları yıkadı.
Beyazlar griye döndü, renkliler gülümsemeyi bıraktı.
Kadın balkonda asılı çarşafkların gölgesinde
Bir hayalet gibi durdu,
Adam ise kapının eşiğine baktı
Ayakkabı bağcıklarını
Dilindeki düğümleri çözmeye çalışarak bağladı.

Akşam yemeğinde tabaklar birbirine demedi.
Çorbalar soğudu, patatesler ezildi yüreklerde
Pencerenin buharı tavanda bir bulut haritası çizdi.
Her iz, söylenmemiş bir cümle.

Gece yarısı, banyo aynası kadının yüzündeki çizgileri
Bir depremin fay hattı gibi kaydetti.
Adam, yastığın altında kurumuş bir "özür" buldu
Ama kelime, dilinde bir taşa dönüştü.

Şafak sökerken mutfak penceresinden sızan ışık
yerdeki toz tanelerini yıldızlara çevirdi.
İkisi de baktı, ama dokunamadı.
Buzdolabının motoru
Bir kalp atışını taklit ederken sustular:
Çünkü
Sessizliğin röntgeninde her şey kemikleşmişti.

Huban Asena Özkan

Sevda Var mı?

İstemem gelmesin baharım yazım
Sensiz olacaksa gülmesin yüzüm
Şu koca dünyada bir tek hayalim
Çana can olacak bir sevda var mı

Ömrümü geçirdim hep hayalinle
Gelmedi o vuslat sanki elemde
Ölürüm sevgilim ben bu gecede
Nefesim olacak bir sevda var mı

Keder dolar her gün benim yüreğim
Sebebi bilinmez oldu dertlerim
Kimlerdir ki acep benim dermanım
Ömrüme dolacak bir sevda var mı

Gönül gergefinde dokunan acı
İyileşmez olur ömürlük sancı
Bilmez ki doktorlar nedir ilacı
Dermanım olacak bir sevda var mı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sevdanın İzinde

Gün batımında kırılan bir dalga gibi geldin,
Sevda, sessizliğime çarpan ilk şimşek oldu.
Aşk, bulutlara yazdığımız o gizli mısra
Gecenin koynunda ürkek ve titrerken yıldızlar,
Umut, yüreğimde çağlayan bir nehir, kayalıklarda filizlenen sarmaşık
Hayal, bahar dallarında tomurcuklanan bir çiğlik
Sonbahar yaprağında savrulan renk
Ve düştüğü yerde yeniden doğan bir çocuk cesareti

Rüzgâr adımızı uçurumlara savurdu
Kavuşmak, iki yıldızın çakıştığı an
Gökte bir yara yeryüzünde bir yangın...
Sen, bir gülün katmer katmer açılan hikâyesi,
Ben, toprağa düşen tohum
Yağmursuz kaldım ve köklerim çatladı...

Geceyi yırttım, şafak sökene dek
Hayal, denizin dibine çizilen bir harita mı, gözlerinin derinliğinde yolumu kaybetmek mi?
Kavuşmak, yıldızların dilini çözmek mi, dilini yutmak mı?
Yoksa
Özlem sancısıyla büyüyen bir hançerin boğazıma batması mı?

Bırak, sözlerimiz duman değil kor olsun
Tenimizde yanan izler, yollarına meşale.
Dağların ardından doğan o tek güneşe tutun
Sevda, Umut, Hayal...

Kavuşmak, bir ömür sürüklenen çiğlikta
Suskunluğu paramparça eden bir isyan

Huban Asena Özkan

Sevdim

Gökkuşağı açtı şimdi ömrüme
Canıma can olan gelini sevdim
Sırma saçlarını bağla gönlüme
Zülûf düşen yüzde telini sevdim

Bilemezdi kalbim kurak yerlerde
Asilikte vardı benim serimde
Sevgiyi öğreten yüce gönlünde
Aşkın yağmurunda selini sevdim

Yuvayı dişi kuş yaparmış dedin
Ömrünü ömrüme bağla istedin
Kaderin yüzüne gülmesi için
Rabbime açılan elini sevdim

Allah'ındır emir peygamber kavli
Niyetim ciddidir benim er kişi
Yazmanı bağlayıp verdiler seni
Helalimsin diyen dilini sevdim

Sabah ezanında dualar ettim
Beni sana yazdı şimdi kaderim
Davullu zurnalı düğün eğledim
Kırmızı kuşaklı belini sevdim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sevginin Botanik Şifası

Sevgi bir ilkbahar yağmuru ve bir bahçıvanın sabrıdır
Az gelirse, güneşi kırarım bulutlardan,
Gözyaşlarımı sel eylerim
Köklere su değil, kalbimi akıtırım
Çatlak toprakta bile filizlenir "sen" tohumu,
Açan her çiçek adını fısıldar, her yaprak, bir "daima"...

Aşk bir gül yaprağıydı ellerinde
Yediveren gibi saran yüreğimi
Kanatır mı? Acıtır mı? diye sordum
Gülümsedin
Aşk, budama zamanını kendi bilir
Çünkü çiçek dikeninden öğrenir sevmenin matematiğini

Ektiğin her tohum bir keşkeyi gömdü toprağa
Bir kaya yarığına düştü "iyi ki",
Şimdi bahçemde aşkın kök salmış ağaçları
Uçurum kenarında kocaman bir çınar
Gökyüzüne uzatmış dallarına konan kuşlar daima diye ötüyor
Ve gölgesinde biz uyuyoruz.

Yağmurun toprağa fazla düşmesi siler geçmişin çizgilerini,
Geriye sadece ıslak bir şimdi kalır
Ben ki, senin yağmurunum
Az gelirsem, bulutları yırtıp tufan olurum!

Biliyorum
Bir gün kurusak bile,
Toprak altında birbirine dolanmış köklerimiz filiz verecek
Kim bilir,
Belki de iki ağaç olup gökyüzünü paylaşacağız
Kökleri sen çiçekleri biz

Sevgi bir çift gözde saklı sonsuzluk.
Güneş nasıl yakarsa çiçekleri
Bende öyle içiyorum seni
Damla damla nefes nefes
Yapraklarımız dökülse bile köklerimiz yeraltında buluşacak
Ve bir ilkbahar daha doğuracak kanayan yerlerimiz
Çünkü biz
Toprağa düşen iki tohum değil
Birbirine gebe kalan iki mevsimiz

Huban Asena Özkan

Sonbahar

Eylül ayı derler hüzün ayıdır
Şairlere yoldaş oldu sonbahar
Kalemde kâğıda dökülen paydır
Ulaştırdı bize yoldu sonbahar

Ekimin sonunda Cumhuriyetle
Gönüllere coşku oldu Sonbahar
Yediden yetmişe biz birlik ile
Mevsimler içinde koldu sonbahar

Kasımın içinde aşk bir başkadır
Gururu matemi bize yaşatır
Her on kasımdaki yürek acıtır
Gözümüze yaşlar doldu sonbahar

Yirmi dört Kasım'da Öğretmen günü
Tebeşir tozludur öpülür eli
Bilgi ırmağının bize neferi
Geleceğe giden yoldu sonbahar

Eylül Ekim Kasım geçti ve gitti
Yazın sıcakları bir anda bitti
Güneşi elinin tersiyle itti
Ağaçlar çiçekler soldu sonbahar

Yağmurlar da geldi serin havalar
Kar, boran ve tipi zamanı kollar
Fırtınaya sele teslim buralar
Kış mevsime müjde oldu sonbahar

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sus Be Adam

Sus be Adam
Söyleme beni sevdiğini
Yüreğim matemlerle boğuşurken
Bir de sen tüketme yüreğimi
Sus be Adam
Yakamozla eş tutma beni
Hırçınlık bende ebedî
Sende Alabora etme gemilerimi
Sus be Adam
Güneşi söndürür soğuk ellerim
Yüreğimi ısıtmaz sözcüklerin
Yağmurlara yoldaş benim gözlerim
Sus be Adam
İstila etme gönlümün şehirlerini
İltica kaldırmaz bu harabe
Göçmen kuşlar bile uğramaz benim semtime
Sus be Adam
Adım olmasın dua dilinde
Kabul olmayacak duaya
Âmin söyleme
Sus be Adam
Boşuna nefesini tüketme
Yapabiliyorsan eğer
Duyma, Görme, Bilme
Ve hatta hissetme
Sus be Adam Sus
Oynama yüreğimin zembereğiyle

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Susarsın

Bazen konuşmak isteyip, konuşamadıklarını susarsın
Susmak istemeyip, konuşmamak için
Konuşmak zorunda kaldığın anlarda
"Peki" olur kurtarıcı kelimenin adı
Anlatsan da konuşsan da anlaşılmayacağını bildiğin
Olan biteni yaşayıp, anlatmaya tahammülün kalmadığı için
SUSARSIN
Fırtınalar kopar içinde
Yani lafın uzun tarafının kısa söylemi
Konuşamadıklarımı sustuğum için, yazdım ben
Şair dediler sonra,
Ben mi? Haşa üstatlar
Ben onu sustuğum için yazdım dedim
Anlatamadım, yine sustum
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Şiir Yazarım Ben

Elime kâğıt kalem versen, şiir yazarım ben
Okuma yazma bilmesem de.
Aklımın harfleri sensin çünkü
Ne gerek var, Üniversiteler bitirmeye.
Elime saz verirsen âşık olurum ben
Nota okuma bilmesem de.
Sazımın mızrabı sen diye vuruyor
Ne gerek var, Konservatuvar bitirmeye.
Elime yaralı yüreğimi versen, iyileştiririm ben,
Cerrah olmasam da.
Temizlerim tüm yaralarını sevgimle
Ne gerek var, Tıp Fakültesi bitirmeye.
Yani demem o ki sevgili
Anla diye beni
Elime sevgini versen, büyütürüm ben
Sevilmek ne demek bilmesem de

Huban Asena Özkan
08.01.2021
Saat 11:14

Huban Asena Özkan

Şikâyetim Var

Düştüm bir sevdaya anlatsam mı ki
Anlatsam anlamaz bilmez er kişi
Bu sevdanın hükmü kendinde mi ki
Öyle sanan yardan şikâyetim var

Uzaktan uzağa sevda yaşanmaz
Bir merhaba ile gönül alınmaz
Dertle kederle ömür yoğrulmaz
Yüze gülmez yardan şikâyetim var

Kabahattir ona yaptığım her şey
Hep kendi haklıdır bildiği tek şey
Kavga yaratmaya bahane her şey
Beni yoran yardan şikâyetim var

İşi düşer ise dil pabuç kadar
Kalem mürekkebi hep ona akar
Osmanlıdan kalmış sanki hükümdar
Ferman yazan yardan şikâyetim var

Mühür kimde ise Süleyman odur
Saltanat sürer de ona mı haktır
Saray tebaası bilhassa candır
Taht sahibi yardan şikâyetim var

Seviyorum dese dili aşınır
Haline bıraksam yaram kaşınır
Sevda caddesinde yolu şaşırır
Bana gelmez yardan şikâyetim var

Dertlerin anlatır sıralar bana
Bir günde sormaz halinde nice
Söylenir de durur hep gündüz gece
Dinlemeyen yardan şikâyetim var

Bencillik aşını yapmışlar sana
Söylesem al işte bir kavga daha
Şus kızım sus yazma bir daha
Ömür yiyen yardan şikâyetim var.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Temel Besin Aşk

Makineleşmiş dünyanın beklentilerine cevap vereceğim, Teknoloji'nin hızına yetişeceğim diye, insanın tek varlığı olan hayatını feda ediyor olması, bir robot misali tekdüze yaşaması ne garip. Öyle bir kaptırmışız ki kendimizi hayatın rutinliğine, arkadaşlıklar, dostluklar, kardeşlikler ve bir zamanlar anlatılan o yüce, efsanevi aşklar yok olmuş şekilde. Birilerinin bize "bravo" demesi için çalışıp çırpınmak, bu uğurda kendimizi yalnızlaştırmak, gerektiğinde insanları kullanmak ne kadar anlamsız oysa. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki artık her şeyin sadece ve sadece çalışıp, para kazanıp hayatın stresi ile baş etmeyi öğrenmek olduğunu düşünmeye başlamışız. Tüm amacımız hayatta kalmak için temel gereksinimler olan ekmek, su ya da nefes alabilmek olmuş. Hepimiz biraz daha geçim standartlarımızı yükseltmeye uğraşırken asıl gereksinimiz olan "Aşk'ı bertaraf etmişiz. Halbuki o değil midir insanın içini kıpır kıpır eden. O değil midir insanı hayata karşı güçlü kılan. Biz insanoğlu unutkan yaratıklarız. Aşkın da bizi her zaman hayata karşı güçlü kılacağını, onun sayesinde zorluklarla mücadele edebilmeyi öğreneceğimizi, acılara göğüs gerebilme yeteneğine sahip olabileceğimizi unutmuşuz muhteşem duyguyu hayatımızın, daha doğrusu zihnimizin en tozlu tarafına itmişiz. Örümcekler yuva yapmış üzerine ve bizler birer hastalığın pençesine düşmüşüz. Evet hepimiz hasta olmuşuz fakat bununda farkında değiliz. Temel besin ihtiyaçları ile hayatta kalmaya çabalamaktayız. Doğru gayemiz bu ama yanlış tedavi ne zaman doğru sonuç vermiş ki? Hal böyle olunca bizlerde artık sürekli bir şikâyet halinde dilimizde ne oldu bize diyerek kendimizi tüketmekteyiz. Aşkın bizi yeniden şekillendirmesine fırsat vermemişiz. Sonunda hayata adapte olmak, dış dünyaya alışmak, ayak uydurmaya gayret göstermek gibi sorunlar çıkmış meydana. İçine kapanık, yüzleri gülmeyen, her ihtiyacını elindeki teknoloji canavarı ile gidermeye çalışan, kafaları sürekli önde bir nesil yetiştirmeye başlamışız. Yanı başımızda duran, elimizi uzatsak bize kucak açacak olan Aşk'ı görmemek için sıkıca kapatmışsın gözlerimizi. Artık bir kalbe sahip olduğumuzu unutmuş, duygularımızı boş vermiş, yaşantımızda renkler solmuş, anlamsız, boş, yavan bir beden oluverip çıkmışız. Hayatta var oluş sebebimizi unutup, kendimizi makineleşmiş dünyaya adapte etmişiz ve alışmışız bu anormal yaşam tarzına. Aşk olmayan bir hayatta maharetini yitirmiş haliyle. Aslında acıkmak gibi susamak gibi hatta, nefes almak gibi bir ihtiyaçtır aşk yani ister ağaca ister kuşa ister kula ister tanrıya nasıl adlandırırsanız adlandırın Hayatta kalabilmek için temel besindir AŞK

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Terk Ettim Seni

Kafamda sorular hiç eksilmedi
Hiçbir cevabın tatmin etmedi
Aşk masumiyeti bize yetmedi
Yorulduğum bu aşktan terk ettim seni

Umurunda olmaz bilirim senin
Elbet doldururlar yerimi benim
Dilinin ayarı yoktur ki senin
Kırdığın gururla terk ettim seni

Ben sana gelemem yolum kapalı
Sen zaten gelmezsin hayalin farklı
Bu sevdanın bana olmaz ki hayrı
Bozduğun dengemle terk ettim seni

Belediğim beşik sana uymadı
Sağında solunda belli olmadı
İmkansızdı bu aşk yasak olandı
Yeşil reçete ile terk ettim seni

Emin olamadım hiç bana sevginden
Paranoyak oldum bak senin yüzünden
Gözlerinde başka hayal görürken
Aşka mezar kazıp terk ettim seni

Verdiğin mesajı şimdi anladım
Kendime sanıp da üstüme aldım
Gördün mü ne büyük aptallık yaptım
Benim için öldün terk ettim seni

Huban Asena Özkan
12.01.2022
Saat.12.51

Huban Asena Özkan

Titreşen Sesler

Durdum bir kuşun kanadında,
Yüreğimden süzülen özlemi seyrettim.
Papatyaların sarı dilinde saklı bir sır gibi
Taze bir baharı tohum tohum içime işledim.

Ağaçların gölgesinde büyürken bekleyiş,
Savrulan yapraklardan aşkın izlerini topladım.
Gün gün, mevsim mevsim
Bir sahilin ıssız kumlarına adını kazıdım.

Denizin mavisini
Anılarımı yıkadı durmadan,
Her dalga geçtiğinde
Sanki geçmişimden bir parça kopuyordu.

Şahilde, yosun kokusu yüklü rüzgâr
Özlemi çoğalttı,
Dalgalar fısıldadı kulaklarıma
Var olmanın ateşten türküsünü.

Kumsalın ıssızlığına düşen ayak izlerim
Sessiz bir göçün izleri gibiydi;
Her adımda eksiliyordu hüznün,
Ve çoğalıyordu umut.

Öyle derin bir sevinç ki
Ağaçlara sarıldım şafak vakti,
Kuşlara karıştım seher yelinde
Özlemi aşkın kendisi kıldım.

Şimdi yeniden bakıyorum göğün engin mavisine,
Denizle yürek arasındaki uçurumu
Dalgaların çağrısıyla aşmaya hazır.
Ve ben,
Bir papatya yaprağında senin adına tutunmuş,
Aşkı çoğaltıyorum avuç avuç.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Toplum da Bozulur

Herkes kendi ortamını kendisi yaratır. Arınmak, insanın kendi elindedir. Rabbimiz kullarını yalnız bırakmamak için sizi size vermiştir. Size en yakın dostunuz yine sizsiniz. İkinci benliğiniz sizin vicdanınızdır. Bu vicdan, bütün canlılardan ayrı bir özellik taşır. Onun ölçüsünde şefkat, merhamet, minnet ve sevgi vardır. Bunlar yaşadığımız toplumun mihenk taşıdır. Bunun dengesi ve hassasiyeti öyle güzel ayarlanmıştır ki; bu ayar bozulunca toplumda bozulur. İnsanoğlunun tercih hakkı vardır ve her insan kendi tercihini kendisi yapar. Kısaca insan kendi yolunu çizer. Bazen yolunu başka bir yolla, başka bir insanla birleştirir. Biz kelimesi iki yolun, iki insanın birleşmesinden türeyen bir kelimedir. Tek kişi veya tek yolla olmadığı gibi ikiden fazla olan kişilerden de biz çıkmaz. Aslında hayat değildir zor olan. İnsanın kendisidir hayatı zorlaştıran. Tüm düşmanlarınız bir araya gelse bizim kendi kendimize yaptığımızı yapamaz. Gerçek olan ise, bir insan bir şeyi yapmak isterse çaresini istemiyorsa bahanesini bulur. Yani demem o ki sizi isteyen yanınızda istemeyen uzağınızda olur. Kendinizi kandırmayın. İnsanların ruh düzeyi, ruhi bunalımların tortusunda gelişir. Başı kanamayan insan yarasını sarmayı beceremez.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Tozlu Plak

Genliğimiz bir pastane masasında dondu
Sen yan masada durdun ben yalan bir gülüşte...
"Aldın mı intikamını?" diye sordun,
Cevap vermedim
Çünkü bardağın dibinde bir gelecek
Senin avuçlarının içinde bir yürek kaybolmuştu, ...

Evlenmeden önce çaldım kapını
"Dönelim!" dedim, "Vazgeçerim her şeyden!"
Suratın bir perde gibi kapandı
"Git!" dedin, "Kırıntılarını bile istemiyorum artık."
Gittim bir başkasıyla evlendim,
İki çocuğum oldu gözleri bana benziyordu,
Susuyorum şimdi elimde bir boşanma dilekçesi

Sen ise hiç evlenmedin
Her aşkın sonu bir bıçak sırtıydı, her seferinde aynı yara
Her bahar yeni bir filiz sürdün toprağa
Köklerin hep çürük, toprağı yalan.
Sevdiğin; herkes senin hayaletinle savaştı
Gülüyorsun fakat dudakların çatlamış bir toprak,
Ve yüreğin paslı bir kuyu.

İki gölge karşılaştı sonbahar parkında
Biri kırışık bir mektup, biri mürekkep lekesi.
Saçlarımıza düşen kar değil, yaprakların matemi
Ben aşkı kendime, seninle yaşanmayan bir ceza bildim
Sen, bana atfettiğin bir intikam sandın

Otuz beş yıl, bir film şeridi gibi
Kareler düştü, hatıralar toz oldu.
"Yeniden başlasak..." dedik, sesimiz titrek,
Ellerimiz birbirine değen iki buz kütlesi,
Ama eriyoruz belki de son kez...
Kavuşmak, inci gerdanlıklı şehirde eski bir plak gibi
İğnesi paslı, ama melodisi hâlâ sıcak...

Eskinin yenisi dedikleri,
Bir kütüphanenin rafında unutulmuş
Tozlu ciltler arasına sıkışmış iki satırlık bir aşk şiiri...
Yaktığımız kelimelerin dumanında titriyoruz
Paslı bir çivi kadar sert, kırık bir cam kadar narin...

Ve kavuştuk işte
İki çocuklu bir matematiğin
Yalnızca sıfırla tamamlanan denkleminde!

Huban Asena Özkan

Tozun Alfabetesi .

Geceyi bıçakladı toprağın eski yalanı
Karanlık, göğün çenesinde bir çığlıkla yarıldı,
Beton çiçekler açtı, kökleri kırık,
Zaman cam kırıklarına döküldü
Ve saatler, sütun aralıklarında dondu.
Babaların elleri eşiklerde asılı,
Telefonlar titredi ceplerde: çaldı, çaldı, çaldı...
Bir anne, "Toprak dişlerini gevret!" diye fısıldadı
Ama yer, çocukları yutan bir ağza dönüştü,
Sıcak yataklar soğuk taşlara gömüldü.
Defter sayfası tozla örtülü,
"Yarın okulda..." diye başlayan cümle
Bir kalemle ikiye bölündü
Masanın altına saklanan çocuk,
Soruları çözmeyi bekledi:
"Deprem nedir?" yazıyordu son satırda,
Cevabı ise duvarların altında.
Enkazın ciğerinde boğuldu nefesler,
Tenhada bir ayakkabı, sallanan bir salıncak
Her toz bulutu bir isim sakladı,
Her tuğla, okunmayan bir mezar taşı...
Kent, kaburgalarını saydı tozun içinde,
Yıldızlar da apartmanlarla çöktü aynı anda.
Sabah utandı güneş doğmaktan,
Buldozerlerin gölgesi düştü dualara,
Kar değil ölümdü yağan.
Eller taş kaldırdıkça düştü haritalar,
İnsan bedeni enkazla aynı dile dolandı,
Bulutlar sardı üşüyen cesetleri,
Ağaçlar köklerini çekti yerin kalbinden...
Rüzgâr, mahalleyi kokusuyla taşıdı
Ve yıldızlar, ezberledi kayıp isimleri:
Bin yıllık sessizlikte bir fay kırığıydı bu,
Avucumuzda saydığımız kırık dünyalar...
Belki bir gün,
Küllerin üstünde yeşerir bir çocuğun yarım kalmış ödevi
Ve silgi izlerinde büyür umut...

Huban Asena Özkan

Tutsak

Olmadı, olduramadım
Onlarda oradan iyi akşamlar der
Açılır sonra kalemim yazarım sadece
Düzeltilmeden bile hataları
Yazarım sadece
Kendimi yazarım
Seni yazarım, mücadeleyi yazarım
Seni yaşar, Senle yaşarım
Çocukluğumla birlikte seni yazarım
Derin bir nefes alırım sonra
Umut dolar içi, Özgür kalır bir an o çocuk
Sana tutsak ama
Şiir olur sonra yazdıklarım
Tutsaklığımı yazıyorum ben oysa
Aslında orada başlıyor şiir
Kendimi senden özgür bırakamıyorum
Öylesine bensin ki
Su içmeyi özlemek gibi
Oysa
Su içmek için bile kalkmıyorum yerimden
Seni yazmak için harcamak istiyorum o zamanı
Ama kalkıyorum sonra
Belimde büyük bir sancı
Kana kana seni içiyorum su yerine
Gereksiz her şey bence
Boş veriyor sonra o çocuk
Anı gibi bir hayal gözümün önünde
Yaşamadığın hayalin anısıyla yaşamak
Tutsaklık böyle işte
Sigarada yaktırıyor adama
Düğünleri çözmeye uğraşıyorum sonra
Çözünce de tutsak kalıyorum sana
Yine seni yazarken buluyorum kendimi
Nefes almak, Yada özgürlüğe kanat çırpma gibi.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Uçuştı Havada Özürler

Üstünü örtmediğimiz kederin
Mükafatı üşüyen bedenim
Ocakta yanarken paylaşmanın sevinci
Telgrafın tellerinde oynaşırdu kuşlar
Hangi bilinmezliğin cezasıydı
Hangi kırmızı boyadı mutluluğun kederini
Kaç saatte doğdu elem
Ne zaman düştü rakı kadehine
İdama mahkûm mezelerde asıldı yüzümüz
Suskunlukların gölgesinde saklı bilinmezlikler
Sen biliyorken
Ben biliyorken
Biz biliyorken
Ama yokken
Yok kabul ediliyorken
Susarken
Anlaşmak için yetmedi gözler
Cevapsız sorulara gebe gün doğumu
Mors alfabesi bulunmamış
İşaret dili kabul görmüyor henüz
İnsanlar yüzüne bakmadan konuşuyor
Ve
Kavgan yine aynı
Varlığından haberi yokken dünyanın
Susturdum yüreğimi yok olmama gayretinde
İkinin üçten büyük olduğu yerde
Eşitliğe inanmadı evren
Üzülmeni istemeyenler görmedi kırıklarını
Dersini alırken yüreğin ağlarken yüzün gülerken
Uçuştı havada özürler

Huban Asena Özkan
01.01.2024

Huban Asena Özkan

Uğraşıyorum

İşim gücüm uğraşmak
Ve ben
Ne kadar kızgınım kendime
Bütün kavgam kendimle
Nasıl kızıyorum
Bir daha yaparmışım
Akıllanmam ki ben zaten
Orada bir oyun dönüyor
Ve ben çok yorgunum
Kendime tahammülüm yok
Niye bu kadar zor
Şonra kocaman bir offff dökülür dudaklarımdan
Öylesine derinden öylesine içten
Yine yeniden
Bir daha yaparım,
Ben alıştığımı arıyorum
Hayatımım kırıntılarını toplayıp geliyorum
Uğraşıyorum.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Unutma Evlat

İnsanın özüdür önce merhamet
Çağlasın yüreğin unutma evlat
Dinimiz emreder önce adalet
Gönülleri hoş tut unutma evlat

İnsanlığa ışık ol namın yürüsün
Adalet timsali adın anılsın
Harama uzanma bereket artsın
Şeytandan uzak ol unutma evlat

Bir yetim görürsen başını okşa
Garibana sakın kem gözle bakma
Munis insan ol hırçınlık yapma
Allah rızasını unutma evlat

Dört atanın hakkı bir unutma sakın
Aile bulunmaz nimet onları sakın
Dünya nimetine aldanma sakın
Misafiriz burada unutma evlat

Komşun aç ise sen sakın tok yatma
Bencilik yoluna aman ha sapma
Yalan dünya bura nefse aldanma
Amel defterini unutma evlat

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Uykuya Mektup

Sevgili Uyku;
Sende benim gibi zamanını karıştırıp dengesizleştin artık.
Bana gelmen gereken zaman dilimi gece diye adlandırılıyor.
Hani şu her yerin karanlık olup,
Yıldızların gökyüzünü süslediği,
Ay'ın yalnız insanlara yarenlik ettiği zaman dilimi.
Hah bildin mi ?
İşte o zaman diliminde gelmelisin bana.
Şimdi gelip yakama yapışmanın anlamı yok.
Bırak beni ve git.
Şimdi ihtiyacım yok sana.
Al gözlerimden ağırlığını,
Al bedenimden tüm yükünü,
Bütün yorgunluğunla şu mahmurluğu.
Sende benim gibi inatçısın.
Haklısın
Senden kurtulmak için içtiğim kahveler ve çaylar
Henüz seni savamadı başımdan.
Ama unutma
İnatlaşamazsın benimle.
Günlerce yakamda olacağını da bilsem
Yenilmeyeceğim bugün sana.
Hadi canım hadi.
YOLUN AÇIK OLSUN... :))

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Uyuz Oldum

Ya ben aptalım ya da benim sözüm
Gönlüm görse bile inanmıyor gözüm
Sustum söylemez derdimi özüm
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum.

Girdim bir yola çıkamam labirent gibi
Ne yana dönsem çarpar duvar misali
Kalbim başka saz çalar mantık kemani
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum

Anlatsam anlar mı derdimi cümle alem
Gülmeyin halime derdim edecek verem
Yardan umudu kestim doktorlar çarem
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Vurdular Beni

Ben bilmem hayatın kahpeliğini
Yüzene gülerken hançerlemeyi
Doğrucu Davut'um ondan belli ki
Dost zannettiklerim vurdular beni

Kime can dediysem canımı aldı
Arkamdan türlü yalanlar saydı
Bağrıma bastıkça aptalım sandı
Dost zannettiklerim vurdular beni

Sözüm sözdür inan kararım baki
Ben gibi bilirim vallahi seni
Süslü cümlelerin yoktur yemini
Dost zannettiklerim vurdular beni

Başı dara düşse koşan ilk bendim
Tırnağı kırılrsa canım verirdim
Bilmedim eştiği kuyu çok derin
Dost zannettiklerim vurdular beni

Kanımdan olmayan kardeş bilirdim
Samimi davranır gerçek sanırdım
Ah o tatlı yüze nasıl aldandım
Dost zannettiklerim vurdular beni

Ekmeğim helaldi canımsa feda
Kırılsam susardım o sandı eda
Tecrübeler bana etmiyor fayda
Dost zannettiklerim vurdular beni

Dostunum diyenler muhakkak çoktur
Yazdıklarımın bir sahibi yoktur
Elbette yarası olan gocunur
Dost zannettiklerim vurdular beni

Huban Asena Özkan

Yalan

İnanmam ben artık senin sözüne
Baharı geçtim de yazların yalan
Doğruyum deme hiç gören gözüme
Çaldığın o türkü sazların yalan

Kim kime söz verdi ben bilmem bunu
Yeminler billahi denizin kumu
Konuşunca ipe seriyor unu
Lügat-ı lisanın sözlerin yalan

Anlaşma böyleymiş verilen karar
İnan ki sözlerin veriyor zarar
Yürekte yükünü tutsam ne yarar
Gözün başkasında hazların yalan

Delirdim sonunda sayende senin
Ağzını açınca diyor ki benim
Hadi oradan be sen misin emin
Anlatma boşuna özlerin yalan

Bir dünya kurmuş bak çevirir çarkı
Yanlışın doğrunun bilmez ki farkı
Aksilik ırmağın geçilmez arkı
Etrafa savrulan tozların yalan

Dileme bir daha sakın ha sevgi
Gerçi istemezsin bende ki yergi
Yaptığın kümese serilmez sergi
Gelmez o tavuklar kazların yalan

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yalanların Kıyısında

Sessiz bir gölge gibi süzıldün
Bir meltem dokunuşunda eridim ben,
Kalbimde bıraktığın izler,
Çakıl taşlarına yazılmış bir fırtına şarkısı...
Gerçekler, bir kum tanesiydi avuçlarımda
Denize düşer düşmez kayboldu.

"Neden tutmadın?" diye sordum rüzgâra,
Kulak verdi, ve fısıldadı bana
"Çünkü yalnız sen kendini kum sanıyorsun!"
Yalanların gölgesinde bir çocuk oyuncağıydı sevda
İpliği kopmuş, rengi solmuş,
Bulutların ardında sallanan bir salıncak...

Geriye kalan, bir sonbahar yaprağı değil,
Yarısı yenmiş bir elma
Kabuğunda diş izlerin, çekirdeğinde bir niçin
"Hangi ağaç döker bu kadar acıyı?" diye sordum toprağa,
Toprak sustu, köklerim kanadı...

Umutlar, körpe bir filiz değil,
Kör kurşunla vurulmuş bir martının
Kanatında titreyen son tüy...
Gönül, bir çocuk cesaretiyle direniyor
"Yıkılmam!" diyor, "Yıkılmam!"*
Ama her direniş,
Bir mendil gibi ıslanıyor gözlerimde...

Şimdi kaybolan ne varsa
Bir şişe içinde denize atılmış
Mektuplarım, hayallerim
Bir martının gagasında parçalanın adın,
Ve ben
Kumsalda çömelmiş, dalgalara soruyorum:
"Hangi yalanın kıyısında buluşuruz yeniden?"

Huban Asena Özkan

Yalnızlık

Bazen yalnızlığı da sever insanoğlu, bazen de kaçmak ister yalnızlığından. Birilerini arar durur fakat ne yaparsa yapsın kimseyi bulamaz yalnızından başka yanı başında. Bir o uzatır elin, bir o kucaklar bizi. Biz ne yaparsak yapalım bir gölge gibi takip eder bizi. Bazen öyle köşeye sıkıştırır ki bizi kurtulmak imkansızdır elinden. Çok da farklı duygular yaşatır insana. Kimi zaman hiç olmadığı kadar güçlü hissettirir kendimize bizi, kimi zamanda bir o kadar aciz. Bazen kendine yeter insan yalnızlığında, bazen de bir hiç olduğu düşüncesine kapılır. Yalnızlık şekil verir insana, kalıba sokar bizi. Biz insanlara bir şeyler öğretmeye çalışır biz farkında olmadan. Öğretir de aslında biz şikâyet ederken ondan. Biz sadece onun bizi sıktığını düşünürken o bize şekil veriyordur aslında. Hazırlıyordur hayata, yaşama ve dışarıda bulunan o kocaman sahte dünyaya. Yalnızken duygularınızla baş başasınızdır. Bir başkası müdahale edemez duygularınıza, yardımı da dokunmaz aslında yalnızlığınıza. Alternatif bir yaşam biçimidir yalnızlık bu dünyada var olan. Bu yaşam diğer yaşamlarla kıyaslanamayacak kadar farklıdır. Sizin içinizdeki dünya farklıdır oysa ve her şey hayatta bir geçiş döneminin kilometre taşlarıdır aslında. Yalnızlık sizi olgunlaştırırken bir bakıma da gözlerinizi açıp hayata nasıl bakmanız gerektiğini gösterir size ayna misali. Siz her şeyi reel (gerçek) yaşarsınız da dünyada bazı hayatların bilgisayarın off düğmesine basana kadar olduğunu kanıtlar size. O kadar sanal yani. Öyle güzel ışık tutar ki ileride yaşayacağınız hayata siz farkında olmasanız da bazen şükredersiniz yaşamı sadece aptal bir kutudan ibaret olanlardan olmadığınıza. Öyle bir zaman tanır ki yalnızlık insana zamanla geriye dönüp bakar insan ve ne çok şeyini kaybettiğini görür çoğu zaman. Evet yavaş yavaş olgunlaştırır bizi yalnızlık. Başlangıçta size acı veren şeyler yitip gitmiştir mesela. Aslında hafiflemişsinizdir, kurtulmuşsunuzdur üzerinizdeki ağırlıktan. Kafanıza taktığınız birçok şeyin, dert ettiniz, uğruna eziyet çektiğiniz, canınızın yandığını hissettiğiniz birçok şeyin aslında bir yük olduğunu hissedecek ve ne kadar önemsiz bir o kadar da değersiz olduğunu gösterecektir size. Sizin onlar için, onların uğruna verdiğiniz mücadeleyi hak etmediklerini fark edecek, buna layık olmadıklarını kanıtlayacaktır yalnızlık size. Kısaca ya herkes gibi olmayı becereceksiniz sanal ve sahte. Ya da kimse sizin gibi olamayacak fark yaratacaksınız dünya üzerinde.

Huban

Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Yalnızlık Sahnesi

Sen küçücüksün
Ama hayatımdaki gürültün çok büyük
Varlığın renklendiriyor hayatımı
Kendime ceza verdiğim her yeri iptal ediyorum.
Senin yüzünden
Uğraştırıyorsun beni kendinle
Yazmaktan vazgeçiriyorsun beni
Düşünüp, yaşayıp vazgeçtiğim cümlelerim oluyorsun
Sessiz pişmanlıklar yaşıyorum.
Pişmanlığımın da pişmanlığı oluyorsun ara sıra
Şiir gibi yaşıyorum hayatı
Kendim yazdığım, kendim oynadığım
Bir gelecek şiiri gibi
Sahnelerinde seni bulamıyorum
Bak gördün mü
Hep yalnızım şimdi o şiir sahnelerde

Huban Asena Özkan
09.01.2021

Huban Asena Özkan

Yandı Ciğerim

Benim isyanların sığmaz kalıba
Aklım firar etti gördüklerime
Vicdanlar atılmış kör bir kuyuya
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Yeşile bakarak huzur bulursun
Ormansız nefesi nasıl alırsın
Bilmezsen bunları cahil kalırsın
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Sanma ki bu dünya yalnızca senin
Ettiğin eziyetin cezası derin
O sessiz kulların vebali yükün
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Karıncanın ahı alsın canını
Kuşların feryadı bölsün uykunu
Bedenine değsin Cehennem narı
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Yılanın zehiri olsun da devan
Vermesin bir gıdım olmasın şifan
Ahir ömrün gelsin her an burnundan
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Bir açıklaması yok zalimliğin
Paslı yüreklerin kirli yüzlerin
Allah belasını versin hepsinin
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Cehennem ateşi dört bir yanları
Azrail mi oldun aldın canları
Senin ellerinde kaldı kanları
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yasaksın Bana

Tanımak gerekli sevdiğini
Öyle haybeden anlatmakla olmaz
Bende olan kadar tanıyorum seni
Dikilip durma öyle kafamın içinde
Bakma öyle olağanca heybetinle
Yapma ışığını yansıtmaya yüreğime
Öyle yasaksın ki bana,
Sen uzatırken elini
Ne mümkün parmak uçlarından tutmak seni
Şimdi neredesin ne yapıyorsun kim bilir
Şahi geliyor muyum aklına, düşünüyor musun beni
Belki bir parkta oturuyorsun
Oyun oynayan çocukları seyrediyorsun
Belki de kahvaltıda ediyorsundur kahkahalarla dolu bir sofrada
Bakma öyle olağanca heybetinle
Gerçekleşmeyecek hayallerimin başında bekliyorum
Yine yüreğime yalanlar söylüyorsun,
Gören gözlerle bildiğim halde gerçeği
Işığına kapılıyorum.
Dikilip durma öyle kafamın içinde

Huban Asena Özkan

Yeni Yıl

Gelen aratmasın sakın gideni
Sağlık huzur ile koş gel yeni yıl
Dertleri kederi olup biteni
Unutur bizlere coş gel yeni yıl

Hayallerimizin umudu sensin
Belki de çıkarız seneye bugün
Yeni başlangıçlar hep bizler için
Coşkun ırmak gibi taş gel yeni yıl

Riyakâr olmasın insan bu yılda
Dostluk kavramını bil gel yeni yıl
Sevge yılı olsun öbür adında
İnsana kıymeti bil gel yeni yıl

Arzular dilekler bir bir hep olsun
Evlerimiz huzur bereket dolsun
Mutluluğu bize getiren yolsun
Çileyi kederi aş gel yeni yıl

Söyletme kimseye yalan sözleri
Aldatma sakın ha cümle alemi
Eğri cetvelinden doğru çizgiyi
Çıkarmayı öğren bil gel yeni yıl

Şabır taşımızı aman çatlama
Öfkeyi siniri bize yar yapma
Gülen ayvalarımız dönmesin nara
Gönüllerde aşkla taş gel yeni yıl

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yeni Yıl Türküsü

Aydınlık günlerle gelsin bu yıl da,
Sevinçler dizilsin her bir anında.
Karanlık geceler bitsin sonsuza,
Yürekler huzurla coşsun, taşsın.

Her sabah yenilik sunsun hayata,
Düşler kanat çırpısın özgürce yaşa
Her adım geleceği güzelleştirsın,
Yeni yıl sevgiyi yürekle versin.

Umutlar yükselsin göklere doğru,
Hayaller gerçeğe varsın en duru.
Dostlukla birleşsin eller, yürekler,
Sevgi ile parlar hekesin gözler.

Geçmişin yükleri silinsin artık,
Her yeni başlangıç olsun pırıl pırıl.
Doğruluk rehberin olsun her anda,
Yeni yıl mutluluk sunsun sonsuzca.

Gözyaşı akmasın sevincin yerine,
Kalpler hep baksınlar dostluk iline.
Sevgiyi taşıyalım her an diline,
Bir ömür mutluluk gönüller bulsun.

Hayatı paylaşan tüm insanlar bir,
Güzellik çoğalsın bitsin kin ve kir.
Barışla büyüsün yürekler, zihin,
Yeni yıl dünyaya ışıkla gelsin.

Huban Asena Özkan

Yıllar

Saçıma düşünce karın beyazı
Halime bakıp ta gülmeyin yıllar
Ermedim murada dertler bir tazı
Kaçtım kovaladı yapmayın yıllar

Geçti gitti ömrüm dertle kederle
Anlamadım felek senin zorun ne
Çemberin döndürdü beni serseme
El insaf edin vurmayın yıllar

Çarptığın her sille eyledi dumur
Yediğim her lokma sanırsın çamur
Yamalı gezerken el giydi samur
Hincinizi benden almayın yıllar

Ağustos sıcaklığı güneş üşüttü
Zemheri ayazı korlar düşürdü
Dertler uğramadı her gün üşüştü
Çekerim bu kahrı sanmayın yıllar

Yapıştı çilenin isi karası
Dermanı bulunmaz gönül yarası
Ömür denen iki sela arası
Okunursa eğer duymayın yıllar

Hayattan usandım yetti canıma
Huzurdan bir damla düşmez payıma
Zehir bade olur girer kanıma
Ölürsem adımları anmayın yıllar

Huban Asena Özkan

Yürek Taşkını

Mutluluk demişsin o bir mucize gibi
Kalbimde açan baharın ilk çiçeği
Her solukta hissedilen rüzgarın esintisi
Gözlerimde parlayan umudun incisi

Bir çocuk kahkahası denizlerin köpüğü
Yağmur sonrası toprağın o mis gibi kokusu
Sönmeyen bir tutku işte o Aşkın büyüğü
Kalbimde saklı bir sevdanın huzuru

Gözleri kapalı düşler kurar bu yürek
Sevdayı fısıldar gizli bir sır gibi
Rengârenk gökkuşağı mucize habercisi
Bazen Engin bir deniz bazen fırtına dolu

Hayatına dokunur ruha işler yavaşça
Gözler dolar umutla ve de sonsuz bir aşkla
İmkansız denen yerde filizlenir bu umut
Belki gülün kokusu bir bahar sabahında

Umutları yeşerten diriltten hayalleri
Dokunuşunda huzur var sesin sanki melodi
Sen benim mucizem hayatımın nedeni
Sen benim mucizemsin renklendiren dünyamı

Huban Asena Özkan

Zafer Bayramı

Doludur tarihi şanlı zaferle
Bir destanı yazdı yüce milletle
Sancağı emanet etti bizlere
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Ya istiklal dedi ya da ölümlle
Yediden yetmişe verdik el ele
Düşman askerleri kapıldı sele
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Yenildi bak işte düşman askeri
Yirmi iki günde azmin zaferi
Bükülmez bileği türkün neferi
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Dalgalan özgürce şanlı bayrağım
Helâl olsun sana akan kanlarım
Vatanın aşkıyla durmaz çağlarım
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Önce O inandı, sonra bir millet
Bozguna uğradı boğuldu zillet
Asırlar boyu bu destanı dinlet
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Zafer Bayramı.

Dünya tarihine adını yazdı
Dört yılda düşmana mezarı kazdı
Zaferi bizlere miras bıraktı
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Genç yaşlı demedik koştuk cepheye
Kılıçlar kuşandık iman gücüyle
Büyük Taarruzla bize hediye
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Toprağın her yanı şehit kanları
Vatan için bizler verdik canları
Şükranla anarız daim onları
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Kurtuluşun mührü bize bu zafer
Ay yıldızlı bayrak gözümüzde fer
Aydınlık müjdesi bak her bir nefer
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Bozguna uğrayan düşmandır kalles
Yirmi iki günde doğdu bu güneş
Millî mücadele destanlara eş
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Adımız yazıldı altın harflerle
Namımız dolaştı dilen dillere
Yunan ordusunu kattık sellere
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Zalim

Severken seni ben eziyet ettin
Dilinin kemiği, var mı ki senin
Bütün gururumu yerlere serdin
Empati dediğin nerde be zalim

Söyledim kaç kere kırma kalbimi
Beni az anlasan ölmesin demi
Araf'ta kalmıştım anla halimi
Cennetim dediğin nerde be zalim

Seni anlıyorum, haklısın bence
Söylediğin doğru, mantıklı sence
Neler yaşadığım sen bilmeyince
Göremeyen gözler nerde be zalim

Gelecek olmayan yola girince
Bütün aklımı da senle bozunca
Anne baba kardeş düşman olunca
Verilen yeminler nerde be zalim

Zehir saçar dilin konuşma bari
Sorgulatma lütfen bana kendimi
Kafamda sorular bilmece gibi
Sorulara cevap nerde be zalim

Kırgınım diyorsun, sence haklısın
Tarumar gönlümü sen anlar mısın
Ettiğin her bir söz yürek dağlasın
Haçerinin kını nerde be zalim

Kaç kere yalvardım duymadın beni
Yanına al dedim görmedin beni
Yuvayı yapandır dişi kuş demi
Vefa mı dedin sen, nerde be zalim

İnatçının teki, aksinin biri
Katlanırım inan, bu kalbim sevdi
Gözlerine bakmak ömre sebepti
Vuslata erenler nerde be zalim

Fallara baktırdım gördüler seni
Samimi değilsin bildiler seni
İnandığım aşkın yüceliğini
Taşıyan yüreğin nerde be zalim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan